

NEJLEPŠÍ BRITSKÉ KRIMPOVÍDKY

Lee Child, Neil Gaiman
a dalších čtyřicet pečlivě vybraných autorů

SESTAVIL MAXIM JAKUBOWSKI

NEJLEPŠÍ BRITSKÉ KRIMPOVÍDKY

Lee Child, Neil Gaiman
a dalších čtyřicet pečlivě vybraných autorů

SESTAVIL MAXIM JAKUBOWSKI

2018

Copyright © 2013 by Maxim Jakubowski, pokud není v závěrečných doložkách uvedeno jinak

Translation © 2018 by Michael Havlen, Viktor Janiš

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MAMMOTH BOOK OF BEST BRITISH CRIME 10,

vydaného nakladatelstvím Constable & Robinson Ltd, Londýn 2013 přeložili Michael Havlen a Viktor Janiš (povídka Případ smrti a medu)

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazykový redaktor: Jiří Popiolek

Korektura: Iveta Muchová

Sazba: Rajka Marišinská a Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v srpnu 2018

ISBN 978-80-7498-289-7

OBSAH

LEE CHILD	
<i>Spolek pitomců</i>	9
PETER TREMAYNE	
<i>Dílo temnoty</i>	17
PAUL JOHNSTON	
<i>Vazoun</i>	38
CHRISTOPHER FOWLER	
<i>Spiklenci</i>	44
MARTIN EDWARDS	
<i>Pískle</i>	66
COL BURY	
<i>Pěsti osudu</i>	84
BARBARA NADEL	
<i>Nain Rouge</i>	93
AMY MYERS	
<i>Recept krále z Avadhu</i>	104

IAN AYRIS A NICK QUANTRILL	
<i>Volá Londýn</i>	122
LISA TUTTLE	
<i>Podivuhodný případ deodandu</i>	127
STEVE MOSBY	
<i>Bůh vznášející se nad vodami</i>	165
PHIL LOVESEY	
<i>Hvězdný prach</i>	173
CLAIRE SEEBER	
<i>Žena, kterou někdy nebylo vidět</i>	191
SIMON BRET	
<i>Vražda podle Metody</i>	198
PETER TURNBULL	
<i>Muž, který smekl klobouk před strojevodoucím</i>	219
CAROL ANNE DAVIS	
<i>Navždy spolu</i>	230
RICHARD GODWIN	
<i>Poslední vlak z Despritu</i>	240
MARGARET MURPHY	
<i>Zpráva</i>	251
SALLY SPEDDING	
<i>Večere pro dva</i>	273
EDWARD MARSTON	
<i>Živ a zdrav</i>	284
PAULA WILLIAMS	
<i>Doznání</i>	300
NINA ALLAN	
<i>Wilkolak</i>	307

PAUL D. BRAZILL	
<i>Kdo zabil Skippyho?</i>	348
JANE CASEY	
<i>Dědictví</i>	359
L. C. TYLER	
<i>Nezapomenutelný den</i>	380
CATH STAINCLIFFE	
<i>Notebook</i>	389
BARRY MAITLAND	
<i>Krev na ghátu</i>	408
CHRISTINE POULSON	
<i>Kdo je vrah?</i>	443
ROGER BUSBY	
<i>Zrada</i>	458
JUDITH CUTLER	
<i>Záhada starožitných stolů</i>	477
JOHN HARVEY	
<i>Hodinový manžel</i>	498
KEITH MCCARTHY	
<i>Neviditelný střelec</i>	511
BERNIE CROSTHWAITE	
<i>Zlatá hodina</i>	539
ANN CLEEVES	
<i>Ticho, prosím</i>	557
SARAH RAYNE	
<i>Utajený zločin</i>	571
ADRIAN McKINTY	
<i>Žebříček</i>	584

JOEL LANE	
<i>Hostitelka</i>	604
STELLA DUFFY	
<i>Odjeď se mnou pryč</i>	610
KEN BRUEN	
<i>Cvokárna</i>	633
ALISON LITTLEWOOD	
<i>Čtyři ráno, kdy jsou zdi tenčí</i>	640
MAXIM JAKUBOWSKI	
<i>Vražda v exotice</i>	657
NEIL GAIMAN	
<i>Případ smrti a medu</i>	670
Copyright	691

Lee Child

SPOLEK PITOMCŮ

FBI taky jednou udělala správnou věc: poslala anglofila do Anglie. Konkrétně do Londýna, na tříletý pracovní pobyt na ambasádě Spojených států na Grosvenorském náměstí. Radostí tam bylo požehnaně a povinností pomálu. Většina agentů prověřovala minulost žadatelů o víza a potenciálních přistěhovalců a sledovala mezinárodní dění, ale já jsem spolupracoval s londýnskou metropolitní policií na případech zločinů, ve kterých figurovali američtí občané, ať už jako oběti, svědci nebo pachatelé.

Užíval jsem si tam každou minutu, ostatně jak jsem dopředu předpokládal. Tenhle druh práce mám rád. Mám rád britský životní styl, mám rád divadlo, kulturu, hospody, zábavu, lidi, domy, Temži, mlhu, déšť. Dokonce i fotbal. Čekal jsem, že to bude fajn, a taky že bylo.

Až do jisté doby.

Jedno vlhké střeďeční únorové dopoledne jsem strávil obvyklou výpomocí s razítkováním přistěhoveleckých papírů,

před nímž mě zachránil telefonát jednoho seržanta ze Scotland Yardu, který mě jménem nadřízeného inspektora žádal, abych se dostavil na místo činu mezi Wigmore Street a Regent's Parkem. Konkrétně na adresu Baker Street 200, což stačilo k tomu, aby se moje anglofilské srdce zatetelilo, protože každý anglofil ví, že na fiktivní adrese Baker Street 221b sídlil Sherlock Holmes. Bylo tedy celkem dobře možné, že budu pracovat přímo pod fiktivním oknem slavného detektiva.

A taky že ano, stejně jako pod mnoha jinými okny, protože metropolitní policie si místo činu vždycky dokonale obšancuje a připraví. V televizi běží *Kriminálka Las Vegas*, kde se všechno vyřeší během čtyřiceti tří minut díky DNA. Londýnská policie má zase speciální strážníky, kteří čtyřicet tři minut zavírají ulice a odklánějí chodce, pak se čtyřicet tři minut navlékají do speciálních ochranných obleků, bot a kapucí, dalších čtyřicet tři minut rozvěšují mezi stožáry pouličních lamp a plotovými sloupky pásky s nápisem Nevstupovat a nakonec čtyřicet tři minut staví bílé stany a zástěny kolem všeho, co by mohlo být jakkoli zajímavé. Takže když jsem dorazil na místo, našel jsem tam velice zdařilou napodobeninu kočovného cirkusu.

Kolem byl samozřejmě také kordon sestávající z několika vrstev policistů, přes které jsem se dostal díky dokladům amerického ministerstva spravedlnosti a odvolání na inspektora, který se jmenoval Bradley Rose. Jeho samotného jsem našel pár metrů od největšího bílého stanu, jak si to těžkým krokem štráduje po mokrému chodníku. Byl to malý, avšak robustní muž s vyholenou hlavou, elegantními brýlemi a bez kravaty. Londýnský policajt ze staré školy, který mluvil tichým hlasem, ale neměl trpělivost na nesmysly, jimiž ho jeho vlastní oddělení zásobovalo měrou vrchovatou.

Trhl palcem směrem ke stanu a řekl: „Mrtvej chlap.“

Přikývl jsem. Samozřejmě mě to nepřekvapilo. Nepřekvapilo by mě, ani kdyby metropolitní policie používala stany a skafandry i při vyšetřování krádeží peněženek.

Znovu škulbl palcem a pravil: „Američan.“

Znovu jsem přikývl. Věděl jsem, že Rose by to dokázal určit i podle zubů, oblečení, bot, účesu nebo postavy, zároveň mi však bylo jasné, že by mě oficiálně neoslovil, kdyby neměl v ruce něco průkaznějšího. Jako odpověď na mou nevyčtenou otázku vytáhl z kapsy dva igelitové sáčky na důkazy. Jeden obsahoval otevřený modrý pas USA a druhý bílou vizitku. Oba sáčky mi podal, znovu škulbl palcem a řekl: „To měl v kapsách.“

Věděl jsem, že samotného důkazního materiálu se dotýkat nesmím. Různě jsem tedy pytlíky otáčel a zkoumal oba předměty přes igelit. Pasová fotografie zachycovala zasmušilého muže s bledou pleť, převislými víčky a očima, které působily vyhubavě, ale současně vyzývavě. Když jsem vzhlédl, Rose pronesl: „Nejspíš to bude on. Ciferník odpovídá fotce, je si dost podobnej.“

Ciferník v londýnském dialektu slangově znamenal obličej. Pár podobných výrazů už jsem znal, a tak mě to nezaskočilo. „Na co umřel?“ zeptal jsem se.

„Na nůž do žeber,“ odtušil Rose.

Podle pasu se mrtvý jmenoval Ezekiah Hopkins.

„Slyšel jste už někdy takový jméno?“ otázal se Rose.

„Hopkins?“

„Ne, Ezekiah.“

Zvedl jsem oči k oknům nad sebou a odpověděl: „Ano, slyšel.“

Jako místo narození bylo uvedeno: Pennsylvánie, USA.

Vrátil jsem pas v sáčku Roseovi a podíval se na vizitku. Nemohl jsem to říct s naprostou jistotou, aniž bych ji vzal do ruky, ale vypadala lacině. Tenký papír, hladký povrch, obyčejný tisk,

žádná ražba. Takovou věc si dneska může objednat na internetu každý a za pár liber jich pořídí tisíc. Na vizitce stálo *Hopkins, Ross & Spaulding*, jako by šlo o firmu. Nedalo se z toho však vyčíst, v jakém oboru by dotyční měli podnikat. Bylo tam telefonní číslo s předvolbou 610. Východní Pennsylvánie, ale ne Philadelphia. Adresa zněla jednoduše: Lebanon, PA. Východně od Harrisburgu, jak jsem si vybavil. Předvolba 610 by souhlasila. Nikdy jsem tam nebyl.

„Volali jste na to číslo?“ zeptal jsem se.

„To je váš džob,“ odpověděl Rose.

„Nikdo to nevezme,“ řekl jsem. „Vsadím se, že je falešné.“

Rose se na mě dlouze zadíval a vytáhl telefon. „Doufám, že se nepletete. Na mezinárodní hovory nemáme fondy. Jestli to v Americe někdo vezme, bude mě to stát majlant.“ Namačkal 001, pak 610 a následně sedm dalších číslic. I na vzdálenost téměř dvou metrů jsem slyšel triumfální triplet telefonní společnosti, který ohlašoval, že volané číslo neexistuje. Rose ukončil spojení a znovu se na mě upřeně zahleděl. „Jak jste to věděl?“ zajímal se.

„*Omne ignotum pro magnifico.*“

„Co to je?“

„Latina.“

„A co to znamená?“

„Vše neznámé vypadá úžasně. Jinými slovy: dobrý kouzelník svoje triky neprozrazuje.“

„A vy jste jako kouzelník?“

„Jsem zvláštní agent FBI,“ odvětil jsem. Znovu jsem vzhlédl k oknům. Rose následoval můj pohled a řekl: „Jo, já vím. Bydlel tady Sherlock Holmes.“

„Omyl,“ opravil jsem ho. „Sherlock Holmes neexistoval. Byl vymyšlený. Stejně jako tyhle domy. V dobách Arthura Conana

Doylea sahala Baker Street jen asi k číslu devadesát. Nebo možná sto. Zbytek tvořila venkovská cesta. Čtvrť Marylebone byla tehdy samostatnou vesnicí ležící míli odsud.“

„Narodil jsem se v Brixtonu,“ pravil Rose. „Tohle jsem nevěděl.“

„Conan Doyle si číslo dvě stě dvacet jedna vymyslel,“ vysvětlil jsem mu. „Stejně jako si filmoví a televizní scénáristé vymýšlejí telefonní čísla, která vidíte na plátně nebo na obrazovce. Nebo registrační značky aut. Aby nedělali problémy opravdovým lidem.“

„Kam tím míříte?“

„Zatím přesně nevím,“ přiznal jsem. „Ale budete mi muset půjčit ten pas. Tedy až s ním budete hotoví. Protože je asi taky falešný.“

„Co se to tady děje?“

„Kde bydlíte?“

„V Hammersmithu.“

„Máte v Hammersmithu knihovnu?“

„Nejspíš jo.“

„Tak si tam půjčte jednu knížku. *Dobrodružství Sherlocka Holmese*. Druhá povídka. Jmenuje se *Spolek ryšavců*. Dneska večer si ji přečtete a já se u vás ráno zastavím.“

Návštěva Scotland Yardu je vždycky radost. Jde o kus historie. A jde také o kus budoucnosti. Scotland Yard je v dnešní době velice moderním místem se spoustou pokročilé techniky. A spoustou lidí, kteří ji obsluhují.

Rose jsem našel v jeho kanceláři, která nebyla ničím víc než otevřeným prostorem obestaveným nábytkem. Jako dětská pevnost. „Sehnal jsem tu knížku, ale ještě jsem se k ní nedostal,“ řekl Rose. „Přečtu si to teď.“

Ukázal na tlustý brožovaný svazek ležící na stole. Abych mu poskytl čas, odnesl jsem si pas Ezekiaha Hopkinse s sebou na velvyslanectví a nechal ho prověřit. Byl to padělek, ale velice dobrý, až na nějaké chyby, které byly tak zjevné, že muselo jít o záměr. Něco jako výsměch nebo provokace. Když jsem se vrátil do sídla metropolitní policie, Rose mi oznámil: „Tak jsem si tu povídku přečetl.“

„A?“

„Jsou v ní všechna ta jména. Ezekiah Hopkins, Ross i Spaulding. A taky Lebanon a Pennsylvánie. A Sherlock Holmes řekl stejnou latinskou větu jako vy. Zřejmě to byl vzdělaný muž.“

„A o čem ta povídka byla?“

„O návnadě,“ odpověděl Rose. „Někdo vymyslel lest, díky které pravidelně odlákal jistého pana Wilsona na pevně danou dobu z pracoviště, aby v jeho nepřítomnosti mohl provádět určitou nezákonnou činnost.“

„Velmi správně,“ pochválil jsem ho. „A co z té povídky plyne?“

„Nic,“ odvětil Rose. „Vůbec nic. Mě nikdo z pracoviště neodlákal. Já jsem na svém pracovišti byl. Chodím tam, kde jsou mrtví.“

„A dál?“

„Kdyby se mě snažili odlákat, nenechávali by přece nápovědu, ne? Neprozradili by mi to předem. Jakou by to mělo logiku?“

„Nějaká by se v tom možná najít dala,“ řekl jsem.

„Jaká?“

„Co byste dělal, kdyby ten zabodnutý muž v Baker Street byl cizinec?“ zeptal jsem se.

„Upřímně řečeno nic moc.“

„Přesně tak. Šlo by o jeden případ z mnoha. Ale co uděláte teď?“

„Teď hodlám zjistit, kdo mě tahá za fusekli. Nejdřív se vrátím na místo činu a přesvědčím se, jestli jsme nic nepřehlédli.“

„*Quot erat demonstrandum*,“ pravil jsem.

„A to je zas co?“

„Latina.“

„A konkrétně?“

„Snaží se vás vylákat ven. Něco si naplánovali, a to jim vyšlo.“

„Od čeho by mě chtěli vylákat? Nemám teď v kanceláři na práci nic důležitého.“

Trval na tom, že půjde. Vydali jsme se tedy zpátky do Baker Street. Stany tam pořád byly. Páska se pořád třepotala. Žádné další stopy jsme nenašli, a tak jsme namísto toho pátrali po souvislostech a usilovně přemýšleli, k jakým vážným zločinům by eventuálně mohlo dojít v případě nepozornosti bezpečnostních složek. Na nic jsme však nepřišli. V té části Baker Street se nacházelo oficiální Muzeum Sherlocka Holmese s výstavou voskových figurín, řádka obchodů, které nebyly ničím důležité, a také pár bank, ale ty byly stejně všechny před krachem. Kdyby jednu z nich vyhodil někdo do povětří, prokázal by jí velkou laskavost.

Pak Rose projevil zájem o nějakou knížku, kde by se různé holmesovské odkazy rozebíraly do větší hloubky, a tak jsem ho vzal do Britské knihovny v Bloomsbury. Tam jsme strávili hodinu nad výtahem z díla Arthura Conana Doylea opatřeným poznámkami. Inspektora upoutaly zeměpisné chyby, jichž se autor dopustil. Začal se domnívat, že povídka, kterou si přečetl, by se dala vykládat nepřímo – jako by byla napsaná v šifrách.

Společně jsme nad tím strávili celý zbytek týdne. Středu, čtvrtek i pátek. Dohromady snad třicet hodin. Nikam jsme se nedostali. Nezaznamenali jsme žádný pokrok. Nic se však

nestalo. Žádný z dalších Roseových případů nezůstal bez objasnění, ani zločinnost v Londýně prudce nestoupla. Nemělo to žádné následky. Vůbec žádné.

Takže jak týdny plynuly, Rose i já jsme na tu záležitost úplně zapomněli. A Rose už na ni, pokud je mi známo, jaktěživ nepomyslel. Já samozřejmě ano. O tři týdny později totiž vyšlo najevo, že jsem to byl já, kdo se nechal odlákat. Hodili mi návnadu, vzbudili můj zájem, a já jsem se dlouhých třicet hodin věnoval směšným anglofilským věcem. Oni samozřejmě věděli, že se to stane. Měli to naplánované dobře. Věděli, že budu povolán k tomu mrtvému Američanovi, a věděli, jak nastražit vějičku, po které skočím jak slepice po flusu. Tři dny. Třicet hodin. Mimo budovu, daleko od razítek, s nimiž jsem jim měl vypo-máhat. Proto jsem si nemohl všimnout, že si vydělali na dobré školy pro svoje děti orazítkováním víz, která se měla okamžitě zamítnout. Následkem čehož se jisté čtyři osoby dostaly do Spojených států amerických, následkem čehož v Denveru zemřely tři stovky lidí, následkem čehož byly ty čtyři osoby popraveny. Já teď sedím ve věznici Leavenworth v Kansasu a jednou z mála knížek, které tady mám povolené, jsou shodou okolností *Dobrodružství Sherlocka Holmese*.

Peter Tremayne

DÍLO TEMNOTY

Tajuplný příběh mistra Hardyho Drewa

„Toto dílo temnoty
já prohlašuji svým.“

William Shakespeare, *Bouře*

Mistr Hardy Drew, konstábl stráže v Bankside, stál a hleděl na zčernalé a stále kouřící ruiny kdysi velkolepého domu na rohu Kamenné ulice nedaleko kostela Krista Vykupitele. Příliš z něj nezbylo, jelikož se jednalo o dřevostavbu a dřevo se suchou omítkou tvoří hořlavou směs.

„Byl to krásný starý dům,“ pronesl zahloubaně společník mistra Drewa. „Kdysi patřival biskupu Gardinerovi.“

„To je ten, co se v době královny Marie vyžíval v upalování lidí, které považoval za kacíře?“ zeptal se mistr Drew a lehce se otřásl. Za Mariina panování ještě nebyl na světě, ale věděl, že šlo o zvláštní zjitřenou dobu a že si královna během svých pěti krátkých let na trůnu vysloužila přezdívku „Krvavá Marie“.

Mistr Pettigrew, velitel hasičského sboru, přikývl.

„Ba ba, mistře Drewe. Ten, co odsoudil některé dobré muže do plamenů, protože nechtěli přijmout papeženecké způsobu.“

„Nuže, domy občas vzplanou a vyhoří, na tom není nic vzácného. Vy a vaši statní hoši jste plameny uhasili a žádné další stavby, zdá se, v ohrožení nejsou. Proč jste mě sem tedy povolal?“

Mistr Pettigrew naklonil hlavu k doutnajícím troskám. „Nášli jsme zde tělo. Myslím, že byste ho měl vidět.“

Konstábl se zachmuřil. „Nějaký nešťastník při tom požáru uhořel? To je spíše práce pro koronera, ne?“

„Může být, mistře. Bude ovšem lepší, když se podíváte sám. Není příliš ohořelý,“ dodal, když viděl nechuť v tváři mistra Drewa. „Myslím, že oheň ho nezabil.“

Vykročil přes zuhelnatělé dřevo kolem samostatně stojící zdi do míst, kde zřejmě býval zadní trakt domu částečně vystavěný z cihel, a tudíž ho požár tolik nepoškodil.

Mistr Drew okamžitě spatřil, v čem je problém. Mrtvý muž visel na silném trámu, ke kterému byl přivázaný řetězem za zápěstí spoutaná železnými okovy. Drew ostře vydechl.

„Toto je dílo temnoty. Skutek ďáblův,“ zamumlal.

Konstábl se snažil nedívat na nohy mrtvého, protože se na nich silně podepsal oheň. Trup měl zčernalý, ale ne ohořelý, protože jak už to tak někdy při požárech bývá, plameny zvláštním řízením osudu nezachvátily celé tělo. Zdálo se, že zhasly hned poté, co k němu dospěly. Tělo patřilo muži zhruba třicetiletému nebo snad o něco staršímu. Přes mour a špínu nebylo dobře možné rozeznat jeho podobu. Mistr Drew viděl, že má ústa zacpaná roubíkem. Oči byly vypoulené a podlité krví, jak zoufale lapal po vzduchu, který musel být plný dusivého dýmu a zplodin.

„Povšimněte si, mistře Drewe, že horní část oděvu tohoto muže svědčí o jisté zámožnosti a vyšším postavení a jeho smrt zjevně někdo naplánoval.“

Konstábl si rozhořčeně odfrkl.

„Nemusíte mě poučovat, mám vlastní oči,“ ohradil se příkře.

A skutečně už si povšiml, že šaty, jakkoli zčernalé a sežehnuté, očividně patřily bohatému člověku. Jeho bystrý zrak zahlédl cosi pod košilí mrtvého. Vytáhl tedy dlouhou dýku, kterou nosil za opaskem, a rozhrnul jí mužův kabátec a nátlátník. Pod nimi se zaleskl zlatý řetízek, na němž visel jakýsi medailon.

Mistr Pettigrew si dlouze povzdychl. Zřejmě pomyslel na bohatství, jež mu bylo odepřeno, protože příjem velitele hasičského sboru v oblasti Bankside mu neumožňoval žít, jak by sám chtěl... tedy nebýt věcí sem tam posbíraných v troskách podobných vyhořelých domů.

Mistrovi Drewovi se špičkou dýky podařilo přetáhnout řetízek přes hlavu mrtvého a zblízka si ho prohlížel. Mistr Pettigrew se mu podíval přes rameno.

„Mrtvá ovce odlitá ve zlatě,“ vydechl.

Mistr Drew zavrtěl hlavou.

„Ne mrtvá ovce, ale ovčí rouno. Podobnou věc už jsem jednou viděl. Bylo to těsně po porážce španělské invazní armády. Do Toweru přivezli zajatce a mě určili za strážného. Jeden z těch zajatců u sebe měl právě takový symbol. Když mu ho chtěl seržant vzít, kapitán ho pokáral, že je to znak vznešeného řádu a že s tím zajatcem má proto zacházet s veškerou úctou.“

Hasič se zatvářil znepokojeně.

„Šlechtic zavražděný u nás v Bankside? To budeme mít pořád na talíři, pane konstáble. Šlechtici mají vliv.“

Mistr Drew zamyšleně pokýval hlavou.

„Ba, šlechtic. Ale z jaké země a v čích službách? Tento řád byl založen na obranu katolické církve.“

Mistr Pettigrew se na něj s hrůzou podíval. „Katolické církve, říkáte?“

„Jedná se o španělský řád, protože na rubu vidím insignie Filipa Španělského.“

„Španělský?“ vydechl mistr Pettigrew. „Několik vznešených Španělů právě nyní v Londýně pobývá.“

Mistru Drewovi ztvrdly rysy.

„A mnozí by v odvetě za krutosti minulých let Španělovi s potěšením podržili hrdlo. Máte nějaké svědky tohoto žhářského činu?“

Mistr Pettigrew k jeho překvapení souhlasně přikývl.

„Tom Shadwell, projíždějící obchodník s ovocem, viděl plameny a spustil poplach,“ pravil mistr Pettigrew. „To bylo dnes za úsvitu. Mým mužům se během hodiny podařilo budovu izolovat a plameny uhasit. Pak jsme vstoupili dovnitř, a tehdy jsem našel tělo a poslal pro vás.“

„Nuže, jedna věc je jistá, tento nešťastník se nepověsil sám, ani to tady nezapálil. Komu dům nyní patří?“

„Myslím, že pořád biskupovi z Winchesteru, protože ten má v okolí řadu nemovitostí. Býval tu úřad biskupa Gardinera, ale ten už je padesát let v pánu a po tu dobu zůstávala budova opuštěná.“

„To je pravda,“ přemítal mistr Drew. „Od té doby, co jsem sem přišel jako zástupce konstábla, jsem v ní nikoho neviděl. Nikdo se k ní nikdy nehlásil ani neusiloval o její obsazení.“

„Ba ba. Místní lidé totiž tvrdí, že tam straší duchové nešťastníků, které biskup Gardiner mučil a odsoudil do plamenů za kacířství.“

Mistr Drew zamyšleně zastrčil řetízek do kapsy a ještě jednou se zadíval na tělo.

„Svěřte mrtvolu do péče koronera, mistře Pettigrewa, a řekněte mu, že si s ním brzy promluví a ať do té doby nedělá nic unáhleného.“

Když už se chtěl otočit k odchodu, zahlédl v rohu místnosti zvláštní věc. Přestože byl prostor zpustošený ohněm, mistr Drew si všiml, že jsou tam vytrhaná prkna a na jejich místě zeje v zemi obdélníková díra. Vykročil k ní.

„To je dílo vašich mužů, mistře Pettigrewa?“ zeptal se.

Velitel požární stráže zavrtěl hlavou.

„Nikoli.“

Mistr Drew se ostře nadechl.

„Pak tuto jámu někdo vykopal. Ale za jakým účelem?“

Sklonil se, nahlédl do díry a dloubl do ní špičkou své dlouhé dýky.

„Nová není. Něco tady bývalo zahrabané, a nedávno to někdo odkryl, vyzvedl a...“ Zamračil se, znovu udělal pohyb dýkou a pak se k jámě sklonil, ale opatrně, aby se neušpinil od sazí. V příští chvíli se spokojeným zamručením cosi zvedl mezi palcem a ukazovákem.

„Mince?“ hádal mistr Pettigrew, jenž se mu nakláněl přes rameno.

„Ba, mince,“ potvrdil konstábl a seškrábal hrotem dýky vrstvu sazí.

„Groš?“

„Ne, tohle je šilink, a ještě k tomu irský šilink Filipa a Marie. Vidíte tu harfu pod korunou na líci... a po obou stranách, pod menšími korunkami, iniciály F a M? Kde se tady mohla vzít?“

„No, biskup Gardiner byl v dobách královny Marie papežencem a schvaloval její sňatek se španělským králem Filipem. Je tedy logické, že zde tenkrát mohl minci vytrousit.“

Mistr Drew se znovu podíval do díry. Věděl, že nemá smysl věc dál komentovat. Místo toho si zastrčil minci do kapsy

a vykročil k východu ze zčernalé budovy. Venku už se shromažďovaly hloučky lidí. Měl podezření, že někteří z nich sem přišli rabovat, kdyby se tu snad dochovalo něco užitečného.

„Kam jdete?“ zavolal na něj mistr Pettigrew.

„Pokračovat ve vyšetřování,“ odpověděl. „Promluvíím si s tím ovocnářem, který spatřil požár jako první.“

„Má trakař na rohu Clink Street. Prodává ovoce a květiny lidem, kteří jdou na návštěvu do vězení.“

Konstábl neodpověděl, ale Toma Shadwella dobře znal. Když procházel kolem chmurných zdí starého žaláře, často se u něj zastavil na kus řeči.

„Říkáte, že se tam našla mrtvola, pane konstáble?“ Když mu mistr Drew řekl o tom příšerném nálezu, Tom Shadwell pobledl. „Viděl jsem jen plameny. Neměl jsem tušení, že v tom domě někdo bydlí. Kdybych to věděl, pokusil bych se toho nebožáka zachránit. Myslel jsem si, že dům už je řadu let prázdný.“

„Stejně byste mu nepomohl,“ ujistil ho mistr Drew. „Jednalo se totiž o vraždu. Proto si všechno dobře promyslete, než mi podrobně vyličíte, co vám utkvělo v paměti.“

Tom Shadwell se ohnutým ukazovákem poškrábal na kořeni nosu.

„Když jsem cestou na stanoviště došel na roh Kamenné ulice, zrovna začínalo svítat. Tlačil jsem svůj trakař jako vždycky. Brána věznice se prvním návštěvám otvírá brzy po rozbřesku. Proto obvykle začínám prodávat časně ráno. Nuže, procházel jsem kolem toho starého domu, a vtom jsem spatřil plameny...“

Najednou se odmlčel a zachmuřil se.

„Vzpomněl jste si na něco, mistře Shadwelle?“ pobídl ho konstábl.

„To s ohněm nesouvisí.“

„Dovolte, abych to posoudil sám.“

„V Kamenné ulici, nedaleko od domu, stál kočár. Dva muži do něj nakládali menší dřevěnou truhlu. Zdála se být těžká. Když jsem míjel konec ulice, zvedli ji do kufru, pak jeden nastoupil do kočáru, druhý si vylezl dopředu a chopil se opratí. V cuku letu byli pryč. Pak jsem přešel ulicí k tomu starému domu, a tehdy jsem uslyšel praskání ohně a uviděl za oknem plameny. Dostrkal jsem trakař na konec ulice, protože jsem věděl, že tam bydlí velitel požární stráže mistr Pettigrew. Nechtělo se mi tam trakař nechávat – všude je spousta lapků a tuláků –, ale nikdo tam nebyl, a tak jsem se rozběhl k domu a volal na poplach. To je všechno, co vím.“

„Poznal byste ten kočár?“

Shadwell zavrtěl hlavou.

„Byla tma a ti dva na sobě měli tmavé pláště.“

„Řekl byste, že to byli dobře oblečení muži?“

„Těžko říct, mistře konstáble.“

„A kudy se vůz rozjel? K mostu?“

Shadwell zakroutil hlavou.

„Tímhle směrem, ke Clink Street nebo možná podél řeky, k mostu ne.“

Když se mistr Drew ujistil, že z prodavače ovoce už nic víc nedostane, zahrnul kolem věznice k sousední impozantní starobylé stavbě Winchesterského paláce, který vévodil oblasti západně od předmostí. Southwark byl největším městem winchesterské diecéze. V dobách, kdy Winchester býval hlavním městem království Wessex, než Londýn získal zpět svůj význam, byli biskupové z Winchesteru doslova všemocní. Dokonce i poté, co Winchester zažil úpadek a přestal sloužit jako hlavní město, zůstali biskupové součástí dvora, a tudíž pro potřeby panovníka a administrativy museli často pobývat v Londýně.

Proto byl na jižním břehu Temže postaven velkolepý Winchesterský palác.

Mistr Drew vysvětlil strážím paláce účel své návštěvy a byl uveden přímo do úřadovny sira Gilberta Scrivenera, tajemníka Jeho Milosti Thomase Bilsona, biskupa z Winchesteru.

„Dům na rohu Kamenné ulice? Jak jistě víte, mistře Drewe, my máme v Southwarku velké majetky. Ale ano, mlhavě si na něj vzpomínám. Od skonu biskupa Gardinera zůstal neobydlený.“

„Osobně jste tedy v tom domě nikdy nebyl?“

„Drahý konstáble,“ odvětil sir Gilbert, „věřte mi, že mám na práci jiné věci než se osobně seznamovat se všemi nemovitostmi ve správě diecéze. Pokud jde o požár oné budovy a vraždu cizinců, není divu, že je s nimi a s prázdnými domy nakládáno takovým způsobem – a tato skutečnost může být nakonec požeňáním, protože Jeho Milost si už dlouho přála tu zchátralou budovu strhnout a na jejím místě postavit něco pro církev i město užitečnějšího.“

„Takže ten dům znáte,“ řekl mistr Drew ostře.

Sir Gilbert rozpřáhl ruce a nasadil strojený úsměv. „Jak jsem říkal, nikoli osobně. Ale jsem tajemníkem Jeho Milosti. Obávám se, že tady skutečně marníte čas. Cožpak nežijeme v Southwarku a nevíme, že tyto mrzké ulice lze nazvat spíše odporným doupětem než krásnou zahradou? Jeho pověst je mírně řečeno nechvalná. Samotná oblast Bankside je hnízdem lehkých žen, zlodějů, hrdlořezů a vagabundů.“

„A také divadel,“ usmál se mistr Drew neradostně. „Nezapomeňte na divadla, sire Gilberte.“

Tajemník netrpělivě vzdychl.

„Více času vám věnovat nemohu, mistře konstáble. Přeji vám hezký den a ať se vám dílo daří.“

Za branami Winchesterského paláce se mistr Drew zastavil, zamračil a dotkl se zlatého řetízku, který měl v kapse kalhot.

Zhluboka si povzdechl. Věděl, že pokud chce pokračovat ve vyšetřování, bude se muset pořádně projít. Jako konstábl stráže v Bankside měl omezený rozpočet, a pokud by k cestě na druhou stranu řeky využil služeb převozníka, jeho nadřízení by to mohli považovat za neoprávněný výdaj. Pokrčil tedy rameny a vydal se ke vchodu na Londýnský most. Jak k němu tak kráčel, kdosi na něj zavolal.

„Budte zdrav, mistře konstáble.“

Zvedl zrak a uviděl starého Jephesona, koželuha jedoucího s nákladem kožek k mostu. Mistr Drew ho dobře znal, protože kdysi toho starého muže a jeho manželku v koželužně v Medvědí uličce zachránil před oloupením.

„Budte zdrav, mistře Jephesone. Kampak jedete?“

„Vezu kožky na Strand.“

Mistr Drew se usmál od ucha k uchu. Přálo mu štěstí.

„V tom případě bych vás požádal, jestli bych se nemohl svést s vámi, protože jinak bych se tam musel vláčet pěšky a darmo bych si ošoupal podrážky.“

„Jen si račte nasednout. Jsem vaším dlužníkem.“

Mistr Drew ochotně uposlechl. Zatímco starý Jepheson dál žvanil, konstábl se musel v duchu neustále vracet ke zlatému řetízku, který měl v kapse. Odznaku španělského šlechtického řádu nalezenému u mrtvoly zavražděného muže... Celá země věděla, že dlouhá válka mezi Anglií a Španělskem se zdárně chýlí ke konci. Vyslanci obou království se nyní scházeli v paláci postaveném vévodou ze Somersetu. Válka se táhla už od roku 1585 a žádná strana nedokázala strhnout vývoj na svou stranu. Po smrti Alžběty a nástupu Jakuba VI. Skotského coby Jakuba I. Anglického nazrál čas dlouhou a zbytečně drahou válku

ukončit. Starý nepřítel, Filip II. Španělský, byl rovněž mrtvý a teď vládl Filip III. Do Anglie dorazilo šest předních španělských šlechticů s družinami, aby zde vedli jednání, která, dá-li Bůh, dospějí k mírové dohodě.

Sídlo Somerset House stálo na severním břehu řeky Temže. Southwark se nacházel jižně od Londýnského mostu, a tudíž tvořil samostatnou správní oblast Londýna. Za svůj význam vděčil právě poloze na druhém konci jediného mostu přes Temži. Kdo chtěl jet na jih, musel přes Southwark. Město zvýšilo svůj blahobyt i počet obyvatel tím, že se z něj stala zábavní oblast pro spořádanější občany žijící na sever od Temže. Až v roce 1550 se město Londýn rozhodlo zakročit proti bující zločinnosti a zřídilo justiční a policejní orgány, k nimž se řadil i mistr Drew, které tam měly zjednat pořádek.

Southwark si však svého ducha uchoval a londýnská justice na něj byla krátká. V roce 1554 se z města stal hlavní stan vzbouřenců pod vedením sira Thomase Wyatta, který shromáždil vojska, s nimiž vyrazil na Londýn ve snaze zabránit zamýšlenému sňatku královny Marie I. Tudorovny s Filipem II. Španělským. Teprve opevnění na severním konci Londýnského mostu a kanóny namířené z londýnského Toweru přes řeku na domy a kostely v Southwarku přinutily povstalce, aby se stáhli.

Právě díky této „nezávislosti“, svobodě a laxnímu přístupu k dodržování zákonů začala v oblasti Bankside vzkvétat divadla, která u sousedů na severním břehu podléhala přísným omezením. Z Bankside se stalo rejdiště prostitutek, pasáků a zlodějíčků. Mistr Drew měl za úkol vést je k pořádku, ale na severní břeh Temže se jeho pravomoce nevztahovaly.

Mistr Drew zanechal Jephesona a jeho vůz s kůžkami na Strandu a vykročil k branám Somerset House. Na nádvoří ho zastavil jakýsi strážný, který zavrtěl hlavou, když mu Drew sdě-

lil, že chce mluvit s někým ze španělské delegace nebo alespoň s jedním z tajemníků.

„Tady nemáte žádnou zákonnou moc, konstáble,“ odmítl ho strážný. „Jako takového vás dovnitř vpustit nemohu.“

„Mistře Drewe?“ zavolal na něj náhle čísi hlas.

Konstábl se otočil a spatřil menšího chlapíka s hrbem, hnědou bradkou i vlasy, který si ho prohlížel pronikavými zelenými očima. Zřejmě vyšel z nedalekých dveří. Důstojník stráže zkoprněl a zasalutoval, zatímco mistr Drew předvedl neobratnou úklonu, když v muži poznal lorda kancléře sira Roberta Cecila.

„Myslel jsem si, že jste to vy,“ řekl sir Robert se zlomyslným úsměvem. „Na tváře mám dobrou paměť. Co vás sem přivádí?“

Mistr Drew se snažil zaplašit vzpomínku na to, jak ho sir Robert dal málem uvěznit za velezrádné spiknutí, když Alžběta vloni ležela na smrtelné posteli.

„Věc, která může být záležitostí velkého státního významu, sire Roberte.“

Lord kancléř povytáhl obočí a mávl na strážného, aby ustoupil. „Pak tedy pojďte se mnou a povězte mi, co máte na srdci.“

Cestou přes nádvoří mu mistr Drew bez zbytečných okolků vysvětlil, co se stalo, a skončil tím, že siru Robertovi předal zlatý řetízek.

Lord kancléř si ho zachmuřeně prohlížel.

„Podobné věci už jsem viděl, a není to tak dávno. Domníváte se, že patří jednomu z členů španělské delegace?“

„Ano,“ přitakal mistr Drew, „ale nejen to. Obávám se, že vlastníkem tohoto řetízku, jehož tělo se našlo v domě v Kamené ulici, může být jeden z vašich španělských šlechticů. Pokud tomu tak skutečně je a některý z vyslanců byl v tak napjaté době zavražděn...“ Pokrčil rameny.

Sir Robert si dobře uvědomoval možné diplomatické dopady.

„Pokud ano, pak nás čekají vskutku nebezpečné časy,“ pronesl tiše. Otočil se ke strážnému a zavolal na něj.

„Běžte do apartmá Jeho Milosti vévody z Fríasu a zeptejte se ho, jestli by byl tak laskav a mohl mě navštívit v mých komnatách. A prosím vás, požádejte ho o to nanejvýš zdvořile a uctivě.“

Strážník odešel za svým novým posláním.

Sir Robert uvedl mistra Drewa do budovy a dále až do síně, kde v krbu praskal oheň.

„Viděl jsem vévodu z Fríasu, kterak se vracel z ranní projížďky na koni, takže vím, že je v bezpečí,“ svěřil se sir Robert. „Je to vrchní španělský vyslanec, a proto by nám měl být schopen s touto záležitostí pomoci.“

Netrvalo dlouho, a ozvalo se zaklepání na dveře, načež do místnosti vešel strážný a ustoupil stranou.

„Jeho Milost Juan de Velasco Frías, vévoda z Fríasu, konstábl kastilský,“ ohlásil formálně.

Dovnitř vstoupil vysoký, snědý a elegantně oděný muž a hluboce se jim poklonil.

Sir Robert ho vykročil pozdravit.

„Vaše Milosti, odpustte, že vás rušíme od dopoledních povinností, ale potřebovali bychom od vás informace v záležitosti státního významu, která nesnese odkladu.“

Vévoda se pousmál, aniž by přitom výrazněji pohnul mimickými svaly. Jeho tmavé oči se tázavě zadívaly na mistra Drewa a zhodnotily jeho obyčejné šaty i vzezření, které příchozího neřadilo mezi dvořany či vysoké státní úředníky.

„Od toho tady přece já i moji druhové jsme, sire Roberte. Ale s tímto pánem jsem ještě neměl tu čest.“

„To je mistr Drew, konstábl z Bankside...“

„Mistr Drew? A konstábl? Já jsem konstábl kastilský. Cožpak konstáblové ve vašem království nemusí mít rytířskou hodnost?“

„Jsou to rozdílné úřady, Vaše Milosti,“ vysvětlil sir Robert chvatně. „Postačí, když řeknu, že mistr Drew se těší naší velké důvěře. Povězte mi, viděl jste dnes ráno všechny své krajan-y?“

Vévoda se zamračil.

„Zda všechny? Nu ano, společně jsme posnídali, abychom probrali jistá témata, která chceme vznést při dnešních jednáních. Proč se ptáte?“

„Mistr Drew by vám rád něco vysvětlil.“

Mistr Drew si odkašlal, zopakoval svůj příběh a pak podal Španělovi řetízek, aby si ho mohl prohlédnout.

„Řád zlatého rouna,“ zašeptal vévoda. „Nese insignie Jeho Veličenstva Filipa Třetího.“ Výraz jeho tváře jim napověděl, že si význam nálezu uvědomuje. Upřel tmavé oči na sira Roberta. „Můžete někdo požádat hraběte z Villy Mediny, aby se k nám přidal?“

Sir Robert se podíval směrem k důstojníkovi stráže, který zůstal stát u dveří, a udělal mu pokyny.

Když muž odešel, mistr Drew se zeptal: „Myslí si Vaše Milost, že tato věc patří hraběti z Villy Mediny?“

Vévoda z Fríasu zavrtěl hlavou. „Vím, že hrabě z Villy Mediny není členem tohoto urozeného řádu. Jsem si však jist, že nám bude schopen osvětlit, kdo se zmíněné poctě těšil.“

Znovu netrvalo dlouho, a do dveří vstoupil nervózní muž, jehož pohyby mistru Drewovi připomínaly ptáka, neposedného a nepředvídatelného. Při řeči si ze zvyku rychle přejížděl rukou přes malou špičatou bradku.

Vévoda z Fríasu mu záplavou španělských slov vysvětlil situaci, pak se otočil k mistru Drewovi a požádal ho, aby ukázal zlatý řetízek.

Když si ho hrabě prohlížel, viditelně pobledl.

„Vím, komu ta věc patří,“ pronesl pomalu. Mluvil slušnou angličtinou, ale ne tak plynule jako vévoda.

„A tím dotyčným je...?“ pobídl ho mistr Drew.

„Můj tajemník, rytíř Stefano Jardinero y Barbastro.“

Mistr Drew se zachmuřil.

„Stefano Jardinero?“ zopakoval.

Hrabě zvedl ruku a rychle se pohladil po bradce.

„Pochází z anglické rodiny, která po smrti Marie, bývalé choti španělského krále, uprchla do Španělska.“

Sir Robert s rozpaky vysvětlil: „Stefano Jardinero byl synovcem biskupa Stephena Gardinera. Proto vám to jméno zní povědomě. Na tu rodinu si vzpomínám.“

Mistr Drew se snažil zakrýt překvapení.

„Biskupa Gardinera z Winchesteru?“

„Nebožtík král Filip udělil rodině azyl a věnoval jí půdu v Barbastru,“ dodal hrabě z Villy Mediny. „Rytíř v králových službách prokázal svou urozenost a věrnost, a tak byl povýšen dvorem do šlechtického stavu a jmenován členem tohoto řádu.“

Sir Robert upřel na mistra Drewa pronikavý pohled.

„Vím, že biskup Gardiner poslal několik ctihodných mužů do plamenů jako mučedníky protestantské víry, a proto by někteří mohli považovat smrt jeho příbuzného za spravedlivou odplatu. Než však k takovému závěru dospějeme, pojďme zjistit fakta. Rozumím správně, že onen rytíř je v současné době nepřítomen?“

Hrabě rozpačitě přikývl.

„Dnes ráno jsem pro něj poslal, abychom spolu probrali

otázky mírové dohody, ale bylo mi řečeno, že se ve svých konnatách nenachází a přes noc nespal ve svém lůžku. Od včerejšího večera ho nikdo neviděl.“

„A proč jste nevyhlásili poplach?“

Hrabě z Villy Mediny pokrčil rameny.

„Rytíř je ještě mladý muž a toto město skýtá mnohá pokušení, která by mohla rozptýlit jeho pozornost.“

Mistr Drew ho zpražil pohledem. Hrabě mluvil tak opatrně, jako by něco tajil.

„Pokud mám tuto záležitost spěšně vyřešit, musím znát veškerá fakta.“

Hrabě zaváhal, ale vévoda z Fríasu mu španělsky řekl něco od plic.

„Máte pravdu,“ pravil hrabě, jako by odpovídal vévodovi, ale anglicky. Obrátil se na mistra Drewa. „Chcete fakta? Máte je tedy mít. Rytíř včera říkal, že musí večer ven, protože se chce zastavit pro jednu starou... jak tomu říkáte? *Una reliquia de familia*.“

Vévoda mu to přeložil.

„Rodinnou památku. Slyšel jsem, jak o tom mluvil s hrabětem. O ničem dalším se nezmínil.“

Mistr Drew zhluboka vzdychl.

„Byl bych vděčný, kdyby mě hrabě kvůli identifikaci těla mohl doprovodit na druhou stranu řeky. Nakonec by se nemuselo jednat o vašeho rytíře. Ale pokud ano, pojďme to potvrdit. Sire Roberte, byl byste tak laskav a poskytl nám na cestu svůj kočár? Nemohu přece po panu hraběti žádat, aby se mnou chodil pěšky.“

„Mám lepší nápad,“ odpověděl lord kancléř. „U nábřeží kotví loď, kterou mám neustále k dispozici, ta vám zkrátí cestu ještě víc. Otočil se k důstojníkovi strážě. „Kapitáne, vezměte s sebou

dva spolehlivé muže a doprovodte mistra Drewa s panem hrabětem. Konstábl vás má na povel a může vydávat rozkazy mým jménem. Je to jasné?“

Důstojník zasalutoval, otočil se a šel splnit úkol.

O chvíli později už hrabě a strážci seděli s mistrem Drewem v lodi, jejíž čtyři vesla obsluhovali muži v uniformě úřadu lorda kancléře. Vyrazili od severního břehu a rychle pluli tmavými vodami Temže k méně spořádaným břehům a dřevěným molům lemujícím Bankside.

Po přistání k nim kulhavým krokem přistoupil starší muž, aby jim pomohl uvázat loď, v naději, že za svou námahu dostane nějaké drobné. Mistr Drew v něm poznal jednoho z nešťastníků pravidelně chodících do přístavišť, kde vybírají odpadky a shánějí příležitostnou práci. Najednou ho něco napadlo.

„Byl jsi tady včera večer?“ zeptal se zostra.

Muž se neohrabaně dotkl své čepice.

„Jápak by ne, mistře konstáble. Bývám tady vždycky, pokud mě zimnice neupoutá do komůrky U Zvonu, kde mě hodný hostinský nechává ohřát u ohně.“

„A nevšiml sis podobné lodi, jako je tahle?“ Pohodil hlavou k lodi, jíž připluli. „Nepřistál tady včera večer mladý muž?“

„Do Bankside chodí hodně mladých mužů, dobrý mistře. To víte stejně dobře jako já. Mladí zhýralci, kteří hledají zábavu v krčmách, v divadlech a ve společnosti žen lehkých mravů.“

Mistr Drew vytáhl penci a obracel ji v prstech před mužovyma očima.

„Tenhle mládenec byl dobře oblečený, a navíc cizinec.“

„Cizinec, říkáte? Mluvil jako Talián?“

Drew přimhouřil oči.

„Hovořil jsi s ním?“

„Jářku, mluvil. Už bylo pozdě a já jsem se chystal zpátky ke

Zvonu. Kolem bylo pár lidí. Přišel z přístaviště a ptal se, jestli bych mu neřekl, kudy se dostane do Kamenné ulice, což jsem udělal. Pak se ptal, jestli náhodou nevím, zda Gardinerův dům ještě stojí. To jsem mu říct nedokázal, protože jsem o něm jaktěživ neslyšel. Ale když mi vysvětlil, že Gardiner tady kdysi býval biskupem, poradil jsem mu, aby se zeptal ve Winchesterském paláci. Řekl jsem mu, kde to je, on mi dal minci a šel si svojí cestou. Nic víc nevím.“

Mistr Drew mu upustil penci do dlaně a vydal lodníkům pokyn, aby byli připravení odvézt hraběte zpátky do Somerset House. Márnice nebyla daleko, a jakmile hrabě potvrdil, že mrtvým je skutečně jeho pohřešovaný tajemník rytíř Stefano Jardiniero, dostal ujištění, že vrah bude brzy dopaden, a jeden ze strážných ho doprovodil k lodi.

Mistr Drew se společně s hlavním strážným a jeho kolegou vydal do Winchesterského paláce a zamířil rovnou k hlídači u brány, který tam měl službu i předtím.

„Kdo stál na stráži včera večer mezi soumrakem a půlnocí?“ zeptal se bez okolků.

Muž nervózně přešel pohledem z konstábla, kterého znal, k vojákům v uniformách stojícím za ním.

„Nu, starý Martin, mistře Drewe.“

„A kde ho najdu?“ štěkl konstábl.

„V tuhle dobu bude v Medvědím doupěti.“

Ke krčmě stojící na nábřeží to byl pěšky jen kousek a starého Martina mu ukázali hned.

Mistr Drew se posadil naproti němu.

„Včera večer jste měl službu u vchodu do Winchesterského paláce.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka.

Martin se na něj podíval vodnatýma očima.

„To nemůžu popřít.“

„Nezastavil se tam jeden mladý cizí džentlmen?“

„To ano, mistře. Zastavil. Ptal se mě, jestli Gardinerův dům v Kamenné ulici pořád stojí.“

„A vy jste mu to řekl?“

„Řekl jsem mu, že všechny domy patří pod winchesterskou diecézi, a který má na mysli. Snažil se mi to vysvětlit, ale vtom se objevil mistr Burton a vzal si ho stranou, že mu pomůže. Chvíli se spolu bavili a ten cizí džentlmen pak odešel. Vypadal celkem spokojeně.“

„Potom už jste ho neviděl?“

„Ne.“

„A kdo je mistr Burton?“

„Sluha sira Gilberta Scrivenera.“

Mistr Drew se opřel a po tváři se mu rozlil zvláštní úsměv.

Za čtvrt hodiny už stál před stolem tajemníka Jeho Milosti biskupa z Winchesteru, důstojník stráže lorda kancléře u dveří za jeho zády. Sir Gilbert se mrzutě kabonil.

„Mám hodně práce, mistře konstáble. Věřím, že to nepotrvá příliš dlouho. Věnuji vám svůj čas jen proto, že přicházíte, jak říkáte, v záležitosti lorda kancléře.“

Mistr Drew neochvějně opětoval jeho pohled a nenechal se zastrašit ani jím, ani jeho úřadem.

„Nejprve bych vám chtěl vyprávět krátký příběh o jednom z biskupů z Winchesteru. Měl štěstí, že zemřel v době královny Marie, a tak se nemusel zodpovídat za upalování protestantů, které tím léčil z údajného kacířství. Byl to zámožný, vlivný muž a v době, kdy obýval tento palác, mu patřila řada domů. Jeden z nich sloužil k výslechům a mučení heretiků. Dobře ho znáte... včera večer shořel.“

Zdá se, že biskup nashromáždil značné jmění, plnou truhlici peněz, a ty mu v případě, kdyby Marie přišla o trůn a vlády se

ujala protestantská opozice, měly pomoci prchnout do Španělska a tam poklidně dožít v exilu. Marie ho nakonec přežila a do Španělska museli utéct členové jeho rodiny. Zdá se, že tam před smrtí příbuzným poslal dopis s instrukcemi, kde truhlu se zlatáky najdou. Válka mezi Španělskem a Anglií však jeho blízkým zabránila, aby se ji vydali hledat. Došlo k tomu až nyní po téměř dvaceti letech, kdy byl jeden z členů biskupovy rodiny jmenován tajemníkem španělských vyslanců, kteří přijeli do Anglie vyjednávat o míru.“

Sir Gilbert zachovával kamenný výraz.

„Kam tím míříte, mistře konstáble?“

„Včera večer se tento potomek rodiny Gardinerů, nyní známý jako rytíř Jardinero y Barbastro, vydal hledat Gardinerův dům, kde byla truhla zakopána. Udělal však chybu, že si při tom pustil pusu na špacír.“

„Chcete říct, že se ho někdo rozhodl zabít, když zjistil, že je příbuzným biskupa Gardinera?“

Mistr Drew zavrtěl hlavou.

„Nikoli. Motiv vraždy tak vznešený nebyl, šlo o obyčejnou krádež. Někdo ho sledoval, a když rytíř vykopal truhlu s mincemi, přepadl ho a svázal tak, že mohl sotva dýchat, a pak ho nechal napospas láskyplné milosti ohně, který založil. Vrah doufal, že požár důkazy jeho zločinu zničí. Naložil truhlu do čekajícího kočáru a vyrazil pryč. Tak praví svědectví.“

Sir Gilbert zvedl oči a rychle pátral v konstáblově tváři.

„A poznal ho někdo?“

„Když sem ten mladík dorazil a ptal se na cestu, poradil mu mistr Burton,“ pokračoval mistr Drew, aniž by odpověděl.

„Mistr Burton? Můj sluha?“

„Kde je mistr Burton?“

Sir Gilbert se zamračil.

„Dnes ráno odjel mým kočárem do Winchesteru s nějakými dokumenty.“

„A s truhlicí plnou peněz?“

„Pokud je do této záležitosti zapleten, nemusíte mít obavy. Osobně toho darebáka vyslechnu a dostane trest, jaký si zaslouží. Můžete ho ponechat v mých rukou.“

Mistr Drew se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ve vašich rukou raději ne, sire Gilberte. Mistr Burton měl totiž komplice.“

„A sdělíte nám jeho jméno?“ Sir Gilbert zařal čelist.

„Tím komplicem jste byl vy.“

„To nemůžete dokázat.“

„Možná ne. Ale prozradil jste se sám. Když jsem se vás ptal, komu dům patří, zmínil jste se o mrtvole, která se tam našla. Já jsem vám o ní ale neřekl, ani o tom, že by mohlo jít o Španěla. Vy jste ovšem prohlásil, že v tomhle městě se vypálení domu ani cizincově vraždě nelze divit. Jak byste věděl, že nalezené tělo patřilo cizinci, kdybyste neznal tajemství mistra Burtona?“

Sir Gilbert přimhouřil oči.

„Jste chytrý, mistře Drewe, a máte hadí jazyk. Ale když všechno dobře uvážíte, já jsem Angličan s dobrými styky, a ten mládenec byl cizák, a navíc Španěl.“

„Válka je minulostí, sire Gilberte, nebo brzy bude, jakmile obě strany podepíší mírovou dohodu.“

„Moje reakce na jakékoli obvinění bude taková, že jsem jen zabránil krádeži právoplatného majetku biskupů z Winchesteru tímto cizincem. Řeknu, že se s pokladem pokusil prchnout a my s mistrem Burtonem jsme mu to překazili a navrátili jmění skutečnému majiteli.“

Mistr Drew se odmlčel a zamýšleně pokýval hlavou.

„To může být dobrá obhajoba. Existuje však okolnost, která

by vám do ní nemusela zapadat: fakt, že rytíř Stefano Jardiniero y Barbastro patřil k delegaci, která v současné době vyjednává o míru. Pravda, šlo o pouhého tajemníka a obě strany si budou muset teprve vyjasnit, zda poklad, pro který se vydal, patří jeho rodině, či zda na něj mají nárok pozdější biskupové z Winchesteru. A samozřejmě také musíme zjistit, zda mistr Burton šel s truhlicí přímo za biskupem, nebo měl nějaký důvod ponechat ji na vašem panství ve Winchesteru.

I po vyjasnění a zvážení všech argumentů však celá záležitost skončí u politiky. Jak moc si lord kancléř a Jeho Veličenstvo přejí, aby tato mírová dohoda ukončila dvacet let trvající válku se Španělskem? Španělští vyslanci by ještě před ukončením konfliktu mohli požadovat odškodnění za vraždu jednoho z členů delegace.“

Dohoda o míru a trvalém spojení mezi Anglií a Španělskem byla nakonec v sídle Somerset House podepsána koncem srpna roku 1604. Dva týdny před jejím uzavřením odvezli jistého mistra Burtona na káře z věznice Newgate k tyburnské šibenici, kde ho oběsili. O rok později se jeden vězeň v šatlavě Clink nakazil tyfem, přestože žalárníkovi dobře platil za lepší podmínky během trestu. Do tří dnů byl mrtvý. Mezi odsouzenými se šušovalo, že to kdysi býval vysoce postavený a mocný muž, a že dokonce přebýval ve velkolepém paláci biskupa z Winchesteru stojícím v sousedství žaláře.

Paul Johnston

VAZOUN

Tak vám sedím ve vlaku z Oxfordu, kde jsem podepisoval výtisky svého nejnovějšího románu. Personál knihkupectví Blackwell's and Waterstones měl o akci asi takový zájem jako hollywoodští producenti o herečky přes padesát, takže to netrvalo dlouho. No ale sedmý díl mé série o svérázném stokilovém silákovi Stormu Watersovi (ano, bůhvíproč mám rád Pink Floyd) měl jen jednu recenzi v celostátním tisku, a ta nebyla zrovna pochvalná: „Watersovská série Andyho Stewarta má v sobě asi tolik života jako vyschlé jezero. Dej si pauzu, příteli – nejlíp navždycky.“ A to jsem tomu kreténovi vloni v létě na Slavnostech cideru v Tauntonu koupil šíleně drahé pití.

Dívám se z okna a v dešti rozeznávám flekaté betonové chladicí věže didcotské elektrárny. Medové stěny méj alma mater mi teď připadají neuvěřitelně vzdálené. Cha cha! Jako bych snad do Oxfordu chodil. Já jsem vystudoval univerzitu života – ze školy jsem odešel v šestnácti bez maturity a pak jsem dlouhá léta dělal v různých bufáčích a psal nevyžádané recenze desek,

až si jednu (na Bowieho *Reality*) nakonec vybral jeden fakt super (mysleli si oni) měsíčník, makal jsem za barem na bezpočtu hudebních festivalů, nezřízeně pil, ještě víc kouřil, a tak dál... a tak dál. Ale taky jsem četl, hodně a pozorně. Dělal jsem si průzkumy a sledoval, co se prodává. A pak jsem napsal svůj první román o Stormovi. Znáte tu otřepanou radu „pište o tom, co znáte“? Jděte s tím někam. Já měřím v martenskách stopětašedesát centimetrů a nikdy jsem nevážil přes šedesát kilo, dokonce ani, když jsem holdoval hamburgerům a pivu. Prostě jsem zapojil fantazii a pustil z klece vazouna – někdejšího mariňáka a příslušníka speciálních jednotek SBS Storma Waterse, nyní na volné noze. Chlápka, co bojuje s padouchy a zachraňuje svět. Často. Jakéhosi Jamese Bonda s většími břišáky i bicepsy a taky s mnohem větší bouchačkou, a ne jen jednou. Ženy z něj přirozeně vlnou. Překvapivější je, že ze mě začaly taky. Měl jsem v posteli holky z propagace, vydavatelky, vedoucí knihkupectví, novinářky, televizní redaktorky, a dokonce i supermodelku (pravda, už dost za zenitem). A pak tu jsou fanyanky. Nechtějte po mně, abych vám začal vyprávět o svých fanynkách...

Čtu si filmový magazín a poslouchám Radiohead z iPodu, když vtom si uvědomím, že o kousek dál ve vagonu se něco děje. Je to jeden z těch mizerných vlaků, kde je oddělení první třídy malé a vejdu se do něj jen blbí kravaťáci. Já navíc rád jezdím levně. Udržuje mě to v kontaktu se čtenáři, i když nikoho čtoucího román o Stormovi jsem ke svému zklamání celý den neviděl. Podle toho, jak bělovlasý průvodčí potřásá hlavou, je každopádně zřejmé, že se dohaduje s nějakým cestujícím. Vypnu muziku a poslouchám.

„Máte jednosměrnou jízdenku,“ říká. „Za zpáteční cestu budete muset zaplatit plnou taxu.“

Provinilec, mladík s mastnými vlasy a odřenu koženou

bundou, začne držkovat, ale ne moc hlasitě. Přesto ke mně dolétne pár sprostých slov. Stejně jako k ostatním cestujícím v blízkosti. Je mezi nimi i dobře oblečená stará dáma s modrými vlasy.

„No dovolte?“ ozve se hlasem, jímž by mohla na dálku řezat křišťál, „někteří z nás nejsou na takové výrazy zvyklí.“

Kluk v kožené bundě si jí nevšímá a dál si vylévá zlost na průvodčím, jehož tváře získaly purpurový odstín – tedy aspoň myslím, vždycky jsem měl problém rozeznat víc než jen základní barvy. I to je možná důvod, proč jsem si jako spisovatel vybral žánr *noir*.

„Jestli nezaplatíte, budu vám muset udělit pokutu a v Readingu vás vysadit z vlaku,“ říká průvodčí. Na čele mu vyvstávají krůpěje potu; i když je důchodce, najednou vypadá ještě o hodně starší.

Mladík si z toho nic nedělá a dál ho se sklopenou hlavou fakuje. Zajímalo by mě, jestli neužívá zakázaná farmaka. Nebo je to možná diabetik trpící hypoglykemií. Někdo by se na něj měl podívat.

Modrá trvalá už je na nohou a vykřikuje na celé kolo. Přidali se k ní tři nebo čtyři další pasažéři, kteří obklopili drzého kluka v kožené bundě, jako by ho chtěli zlynčovat. V záři slunce vyku-kujícího z mraků vidím, jak jim od rtů létají sliny.

V duchu se ptám, jak by se asi zachoval Storm. Možná by neřáda chytil za kotníky, zvedl ho do vzduchu hlavou dolů a třásl by jím tak dlouho, dokud by mu z kapes nevypadly peníze na jízdné. Já však takovou možnost nemám. Mladík je sice hubený, ale nejmíň o patnáct centimetrů vyšší než já. Takže se rozhodnu sehrát roli mírotvorce.

„Promiňte,“ řeknu zpoza průvodčího. „Já to za něj zaplatím.“

Všichni se ke mně otočí. Jediný, kdo tomu nevěnuje pozornost, je samotný pachatel, který s bradou opřenou o hrudník dál chrlí sotva slyšitelné nadávky.

„To nemůžete,“ říká Modrá trvalá, které se pudr na tváři přespává jako sníh těsně před lavinou.

„Proč by ne?“ Zamávám jí pod nosem dvacetilibrovkou, kterou následně podám průvodčímu. „Drobné si nechte...“ Zadíívám se na odznak na jeho saku. „...Kene Burnsi, specialista zákaznického servisu.“

Možná za to mohl můj úsměv. Slýchávám to celkem často, obvykle od žen, když už je po všem. Prý takhle působím povýšeně, arogantně, hrubě, zle či namyšleně, možná všechno současně. Každopádně jsem úspěšně popudil všechny lidi v blízkém okolí. Kromě toho kluka. Aspoň konečně ztichl, možná dokonce usnul. Nebo omdlel?

„Ta paní má pravdu, pane,“ povídá Ken a dává si záležet, aby poslední slovo vyznělo pohrdlivě. „Cestující jsou povinni mít u sebe platnou jízdenku po celou dobu jízdy.“

„No tak,“ snažím se ho obměkčit. „Dávám vám peníze za něj.“ Podívám se na chlapce v kožené bundě. Zdá se, že pravidelně oddechuje a má normální barvu. Nejspíš bude zhulený. „Vytiskněte lístek, a všichni si zase můžeme hledět svého.“ Vrhnu na Modrou trvalou vražedný pohled.

„Neřekla bych, že vy si hledíte svého,“ praví dáma a s vítězoslavným úsměvem se otočí k přítelkyni, jejíž hlavu zdobí pro změnu fialový přeliv.

Když si to promítnu ještě jednou, jazyk jsem na ni asi vyplatovat neměl, ale byl to jediný způsob, jak na ni nevychrlit spršku drsných urážek z neblaze proslulého arzenálu Storma Waterse. Doplnil jsem to dvěma zvednutými prostředníčky, které se možná ocitly až příliš blízko jejích nosních dírek.

Modrá i fialová dáma začnou zděšeně skřehotat a ta první chytí žilnatou pařátou specialistu zákaznických služeb za rukáv.

„To by stačilo,“ říká průvodčí. „Zavolám železniční policii.“

Vtom uslyším hlas svého hrdiny.

„Je tu nějaký problém?“

Všichni se na vazouna podívají – je vysoký skoro dva metry a má svaly jako Arnold Schwarzenegger, než se dal na politiku. Má kratičce střižené blond vlasy a na sobě zeleného bombera. Storm Waters v plné kráse! Sním, či bdím? Nepocukroval mi někdo dneska ráno ovesné vločky hašišem? Cítím, jak se mi po tváři rozlévá přihlouplý úsměv.

„Tento... muž mě urazil,“ říká Modrá trvalá. Ani slovo o drzém mladíkovi, který si teď spokojeně pochrupuje. „On... on...“

„Ukázal ti dva prostředníčky,“ napoví jí fialová kolegyně s americkým přízvukem.

Storm mě zpraží pohrdavým pohledem. „Takhle by to nešlo,“ pronese hlasem se stejnou směsicí londýnského přízvuku a buzeráku jako můj hrdina. Popadne mě za rameno a otočí mě k culícímu se úředníkovi. „Nemá lístek, co?“ Vytrhne mi z ruky dvacetilibrovku a podá ji Kenovi. „Kvůli tomu nemusíš dělat problémy, synku.“ Začne mě chvatně postrkovat ke konci vagonu.

Bránil bych se, že je mi sedmatřicet, ale mám co dělat, abych s ním držel krok. Navíc mám rameno jako ve svěráku.

„Já... já píšu knížky,“ snažím se odlehčit situaci. „A vy... vy jste v nich.“

Vazoun se na mě zadívá jako na nějaký exkrement. „Knižky? Jak to myslíš, že v nich jsem?“

„Storm Waters,“ odpovím. „Bývalý mariňák a...“

„Jednu z nich jsem četl,“ řekne a sevře mě ještě pevnějším stiskem. „Teda jenom kousek. Pěkná sračka, kámo.“ Nakloní se blíž. „A já bych to měl vědět. Byl jsem u SBS.“

Nic víc mezi námi nepadne. Když vlak dojede do Readingu, Storm mě odvede ke dveřím. Ken je u toho taky, ale dámy s barevnými vlasy se radši drží dál. Kluk v kožené bundě pořád spí.

„Při vystupování z vlaku člověk snadno zakopne, nemám pravdu?“ prohodí Storm.

Ken se usměje; v obličejí už není tak purpurový. „Stává se to každou chvíli.“

Dveře se otevrou a já vylétnu ven.

Probudím se v nemocnici – zlomené rameno, tři prasklá žebra a silný otřes mozku. Nikdy jsem nezjistil, jak to dopadlo s klukem v kožené bundě, ale na to, že Ken Burns, masturbátor zákaznických služeb, použil moje peníze na zaplacení jeho jízdného, bych moc nesázel. Mohl jsem na toho vazouna nasadit svého právníka, ale věřím, že zkušenostmi se člověk učí.

Storm Waters... už je minulostí. Mým novým hrdinou je baronet s monoklem, a jeho matka má modrý přeliv.

Christopher Fowler

SPIKLENCI

Tři číšníci v hotelové restauraci zaujali místa u vedlejšího stolu vedle hostů a dokonale synchronizovanými pohyby zvedli z podnosů stříbrné poklopy. Vzápětí se objevil čtvrtý, který přinesl ták se čtyřmi malými měděnými omáčníky. Každý z číšníků uchopil za ucho jednu nádobku a z výšky dobrého půl metru začal nalévat omáčku. Jako by odsypávali drahokamy do pokladnice.

Court s Lassiterem se ani neobtěžovali přerušit rozhovor a vítit to dobře sehrané představení na vědomí. Věděli, že hotel se těmito okázalými rituály snaží před turisty ospravedlnit nehorázně vysoké ceny jídel.

Číšníci dokončili servírování, po špičkách se vytratilí a nechali hosty vrkat a švitořit nad miniaturními pokrmy, jakými si kuřecími kostkami na smetaně. Restaurace překypovala prvky z oceli, skla a černého křišťálu, tu a tam proloženými zkrouceným zeleným bambusem, který měl dodat celku přírodní nádech. Panovalo tam ticho jako na pohřbu. Zdálo se, že všichni šeptají.

Sean Lassiter si objednal středně propečený biftek, jedinou položku na jídelníčku, která připomínala maso. Nacpal ho do sebe jen s pomocí vidličky, jako by byl v levném americkém bistru, a ne v luxusní restauraci. Bifteky byly tak měkké, že nůž ani nebyl potřeba.

„Kdy jsi měl naposledy pocit, že přesně víš, co chceš?“ zeptal se Courta, pozvedl sklenku whisky a mřížkou řezanou diamantem si bývalého obchodního partnera prohlížel.

Oliver Court měl suché dlaně, přesto si je neustále tiskl ke stehnům. Lassiter kdysi býval jeho učitelem a jako jediný člověk na světě ho uměl dostat do úzkých jednoduchou otázkou.

„No tak, Olivere, když jsem tě potkal poprvé, dobře jsem viděl tvůj pohled. Dneska ti z očí nevyčtu nic, protože nosíš barevné kontaktní čočky. Vzpomínám si, že sis byl tak dychtivý a závistivý, že sis u jídla div nezačal dělat poznámky. Vidám ten pohled často, ale většinou nebývá tak nápadný. Když se podobná žádosť objeví u mých lidí, obvykle to znamená, že mají strach z neúspěchu a bojí se, že budou odhaleni. Nemohu nikomu vyčítat, že pro sebe chce to nejlepší. Ale tys byl připraven pro svůj úspěch obětovat hrozně moc.“

Byla to jen jemná výtka, ale slyšel ji tam. Lassiter byl ze staré školy: chválil jen nepřímě a kritizoval konstruktivně. Znal rozdíl mezi důvtipem a pouhou hrubostí. Na obchodníka, který strávil čtyřicet let na cestách, byl dokonale upravený. Vlasy měl bílé a uhlazené, byl decentně opálený a z jeho obleku čísel neokázal luxus.

Něco o mně slyšel, pomyslel si Court a opatrně si poposedl na chromované židli, která na něj byla příliš nízká. Kvůli středověmu sloupku stolu si nemohl natáhnout své dlouhé nohy.

„Dosáhl jsi všeho, čeho jsi chtěl?“

Court se mu neodvážil říct pravdu. Ze svého místa viděl

zakřiveným sklem restaurace ven. Před hotelem jezdila nákladní auta tam a zpátky po úzkém pruhu země osvětleném reflektory, který vybíhal do temnoty Perského zálivu. Indičtí dělníci se čtyřiaadvacet hodin denně plahočili ve směnách a stavěli ještě dál do moře.

U jídla vedli lehkou konverzaci. Rodina, škola, kolegové, dovolené, zkrátka témata vhodná k večeři. Vážnější jednání si žádalo čistý stůl a něco silnějšího k pití.

U baru seděla jediná osoba, bruneta s nylonovými vlasy, dlouhýma nohama, útlým pasem a dokonale kulatými ňadry, která připomínala postavu z nějaké videohry. Dekolt přiléhavých černých šatů měla vykrojený tak hluboko, že jí skoro byly vidět bradavky. Lassiter předpokládal, že mimo hotel si počíná opatrněji. Přece jen byli na Blízkém východě. Mohlo jí být tak třiadvacet a bezostyšně se prodávala: podvazky, vysoké podpatky a podprsenka, která návrháři musela dát zabrat. Přemítal, co si o ní asi myslí mladý arabský barman.

Court ho přistihl, jak si zamyšleně prohlíží prostitutčiny nohy. „Jak dlouho mě znáš, Seane?“ zeptal se ve snaze získat čas.

„Dost dlouho na to, abych věděl, kam směřuješ.“ Lassiter se usmál. Nechal si vybělit zuby. Ve světle od baru zářily do dálky, takže na chvíli vypadal jako moderátor nějaké televizní soutěže. Všiml si, že Court po jeho vzoru stáčí oči k dívce. „Jen mě to zajímá.“

Upřímně řečeno, Lassiter byl ze svého žáka zklamaný. Court potřeboval slyšet souhlas ostatních, následkem čehož z něj ambice čišely na sto honů. Nikdy si nebral rady k srdci, tak proč tady je? Kdesi hluboko v Lassiterově nitru se rozezněl poplašný zvon.

Court věděl, že úplně upřímný být nemůže, protože v sázce je příliš. „Myslím, že jsem celkem úspěšný,“ odpověděl obezřetně. „Ale pořád mám kam pokračovat. Proto si cením tvých rad.“

Lassiter se zatvářil skoro úlevně. Možná nechtěl jít s bývalým žákem do sporu. „Tvoje divize si vede velice dobře, Olivere. Chystáš se ji rozšířit, a nebyl bys snad člověk, kdybys z toho nebyl trochu nervózní. Slyšel jsem, že představenstvo tě podpoří, ale v téhle nejisté době budeš muset upřesnit svoje dlouhodobé plány. Hlavně nebuď příliš nedočkavý. Angličané nevěří lidem, kteří se snaží zavděčit. Odpuzuje je to. Chtějí, aby jednání byla složitá a kolegové mohli ocenit jejich úsilí.“

„Ojakživa jsem k tobě vzhlízel,“ řekl Court, zachytil pohled servírky a výmluvným gestem pravé ruky ji požádal o účet. „Vždycky jsi byl mým...“

„Neříkej učitelem, Olivere, to si pak připadám strašně starý.“

„Chtěl jsem říct přítelem. Cítím, že ti můžu říct cokoliv, a vždycky dostanu přímou odpověď.“

„Pokud to je oboustranné...“

„Na to se nemusíš ptát. Než jsi mě zaměstnal, byl jsem obyčejný realitní makléř. Teď řídím celou americkou divizi. Byl bych rád, kdyby ses podíval na mé návrhy a řekl mi, co si o nich myslíš.“ Přes značný věkový rozdíl se nyní oba těšili téměř shodnému postavení na firemním žebříčku. Lassiter hotelovému řetězci stále dodával jistou úroveň a vážnost. Courta mnozí považovali za kariéristu, jemu se však podařilo vrátit Severní Ameriku do zisku tím, že vybudoval luxusní butikové hotely zaměřené na bohaté děti.

Lassiter se usmál na svou sklenku a zatočil s ní. „To udělám milerád.“ Nabízí Court, že mu své plány ukáže ještě před zasedáním představenstva? Za to bude něco chtít, ale co a jak naléhavě?

Lassiter se rozhlédl po prázdném baru, koberci v barvě půlnoční modři, stříbrných stěnách a třpytivých hvězdičkách

světél na stropě. Uvažoval, jestli takhle vypadá ráj, za který mu na konci večera nikdo nevystaví účet.

„Omluv mě na chvíli.“ Court vstal ze židle a šel něco říct té dívce. Po krátkém rozhovoru za ním vykročila ke stolu. „To je můj přítel Sean Lassiter,“ představil ho.

„Ahoj, já jsem Vienna.“ Pohodila vlasy dozadu nacvičeným pohybem, který jí umožňoval vyhnout se očnímu kontaktu. Usoudil, že jde o Američanku, nebo ji alespoň někdo takový učil angličtinu. „Koukněte se kolem. Židi a Arabové se dokážou tak dokonale shodnout na bytovém textilu, až by člověk řekl, že by mohli snadno vyřešit i všechny ostatní věci.“ Chovala se sebejistě jako oni dva, Court však věděl, že pokud by ji ignorovali, téma rozhovoru by opustila. Byla to profesionálka. Přinesla si s sebou vlastní pití.

„Tady pan Lassiter je majitelem hotelu.“

Úsměv jí ztuhl na rtech. „Opravdu?“ zeptala se a položila skleničku. Court poznal, že se usilovně snaží vylovit z paměti název hotelu.

„No, já jsem jen jednatel konsorcia, které ho vlastní,“ pronesl Lassiter tak, aby jeho role nevypadala tolik důležitě.

„Je příliš skromný,“ řekl Court, „patří mu celý řetězec.“

Jestli to na Viennu udělalo dojem, tak byla dost chytrá na to, aby to nedala najevo. Měla úmluvu s vrchním. Starala se jen o své přímé kontakty. „Vlastní ho Američané?“

„Ne, jde hlavně o indické a ruské peníze.“

„Lidem, kteří tady nebydlí, účtují vstupní poplatek jen za to, aby se mohli rozhlédnout po vestibulu,“ podotkla, „ale to vy asi víte.“

„Předpokládám, že vás se to netýká.“ Zdálo se, že Lassiter už věnoval rozhovoru s dívkou dostatečné úsilí a raději se obrátil na Courta. „Ty nebydlíš v Burdž al-Arab, Olivero?“

„Takové výdaje bych nedokázal odůvodnit ani já. Tenhle hotel navíc volím i z loajality. Předpokládám, že ti dali apartmá.“

„Rohový střešní pokoj s výhledem na moře, ale královské apartmá ne,“ odpověděl Lassiter. „To je vyhrazeno jen pro hlavy států.“

„Slyšel jsem, že dost pokojů je prázdných.“ Blízký východ patřil do Lassiterova teritoria.

„Není to jen náš problém. Hodně se tady staví. Podívej se z okna podél pobřeží. Všechny v poslední době zasáhla špatná reklama, ty známé historiky o splascích vypouštěných rovnou do moře; jim to ovšem ve výstavbě nezabrání.“

„Ale netrápí vás to zatím tolik, abyste snížili cenu pokojů,“ dodal Court. „Tak co, ukážeš nám ten svůj výhled?“

On snad chce tu holku vzít s sebou, pomyslel si Lassiter zaskočeně, *jak tohle dopadne?* „Jistě, jestli chcete.“

Court zaplatil, aniž by si zkontroloval částku, pak vstal a položil ruku do údolí Vienniných zad. Toto drobné gesto obchod definitivně zpečetilo. Dívka se beze slova zvedla a šla s nimi. Krk jí přitom přetěl rudý proužek světla z barového neonu.

„Čekal jsem, že při těchhle cenách budeš mít i vlastní výtah,“ zaprovokoval si Court.

„Tuhle výsadu má jediné královské apartmá. Z bezpečnostních důvodů.“ Lassiter bodl do ozářeného zlatého knoflíku výtahu. „Musíme přijít s něčím lepším než s první třídou. Zdá se, že celá koncepce privilegií se přežila.“

„Někde jsem četla, že člověk dneska musí vydělávat šest milionů dolarů ročně, aby si mohl žít jako milionář,“ řekla Vienna.

Court pozoroval svého šéfa na pozadí temně zlatého prosklení výtahu. Lassiter začal přibírat tak, že se mu to nikdy nepodaří shodit. Nový oblek už mu byl příliš těsný. Bylo mu přes šedesát, ale netvářil se, že by chtěl přestat pracovat nebo třeba

jen zpomalit tempo. *Žralok, který přestane plavat, se utopí*, pomyslel si Court. *Zastavit ho může jedině smrt. Překvapuje mě, že mu to Elisabeth pořád trpí.*

Přemítal, jestli Lassiter nerozhlašuje všude kolem, jak dal Courtovi šanci v hotelovém byznysu. Učitelé to dělávají.

„Vítejte v mém světě,“ pravil Lassiter bez zjevné známky ironie, když Vienně podržel dveře. Apartmá dávalo na odiv luxus, který však nedoprovázel žádný vkus. Zakřivený bar byl lemovaný zlatými lístky, jež stoupaly k řadě lahví archivní whisky vystavených na tabulích podsvíceného karmínového skla jako nějaké barokníklenoty.

„Chcete ochutnat whisky?“

„Zůstanu u vodky.“

Vienna počkala, až jí nalije drink, a pak vykročila do koupelny.

„Je moc hezká,“ připustil Lassiter.

„Kdyby sama nechtěla, nemusela by tady být,“ podotkl Court. „Spolupracuje s tvým hotelem, což asi znamená, že prošla kontrolou kvality.“

Lassiter vykročil ke skleněné stěně a podíval se na pláž hluboko dole. Reflektory ozařovaly třepotavé listy vysokých palm, které sem dopravili jako vzrostlé stromy a netrpělivě zasadili do nedokončené nábrežní promenády. Ve ztemnělém skle se zračily všechny třpytky, co jich v apartmá bylo, a vytvářely nad mořem druhé hvězdné nebe. Uvnitř nebylo slyšet žádný přírodní zvuk, jen slabé, zato vytrvalé syčení studeného ionizovaného vzduchu, který se proháněl ventilačním systémem, a uklidňující cinkání dokonalých kostiček ledu ve skle.

„Musím uznat, že výhled je tady fajn,“ řekl Court a nalil skotskou po okraj. „I když já se na moře moc rád nedívám. Mám kolem sebe radši domy. V jádru jsem městský kluk.“

Lassiter přijal nabízený nápoj a obrátil ho do sebe na ex. Celý večer hodně pil. Seminář o novém obchodním modelu byl tak ubíjející, že všichni účastníci v posledních třech dnech neustále zvyšovali konzumaci alkoholu, a to měli ještě jeden den před sebou.

„Naučili jste se dneska vůbec něco?“ zeptal se Lassiter. „A ušetři mě všech těch nesnesitelně zdvořilých přednášejících z Dálného východu s přidušenou angličtinou. Odnal sis z toho něco užitečného?“

„Ne, ale to jsem ani nečekal.“

Kochali se výhledem. Lassiter si přitiskl chladivou sklenku k čelu. „Jen se na to podívej. Venku nikdo není a není tam ani nic k vidění. Člověk by mohl být klidně v Monte Carlu, Ženevě nebo Madridu. V tom je krása našich evropských hotelů, Olivere. Ať si vybereš kterýkoliv z nich, dostaneš stejný standard a můžeš se cítit v bezpečí a jako doma. Někdy se probudím, a nemám tušení, kde jsem. A vůbec na tom nezáleží.“

„A jak se seminář líbí tobě?“

„Pojedu domů o čtyři dny blíž smrti, s tváří červenou od sluníčka a hromadou brožurek, které moje asistentka nakonec stejně hodí do koše.“

„Cynismus mi k tobě nesedí,“ podotkl Court. „Vzpomínám si na doby, kdy jsi ve mně poprvé rozpoznal talent, na všechny ty věci, které jsi mě učil, na praktické rady i optimismus do budoucnosti.“

„Moje naděje bohužel poněkud ochably, když se naše takzvané světová společnost rozhodla předat finanční ořez partě kovbojů převlečených za bankéře.“ Vypil obsah další sklenice tak rázně, že mu led zacinkal o bílé zuby. „Už jsem tak starý, že si ještě pamatuju doby, kdy prodej byl opravdovou výzvou. Dneska si připadám spíš jako pečovatelka krmící chromé pa-

cienty upoutané na lůžko. Kristepane, chtěl bych si zase jednou zakouřit, ale tyhle pokoje mají alarm. Buď tak hodný a naliž mi ještě jednu.“

Court zamířil zpátky k baru. Vzal krabičku zápalek se znakem a nápisem „Královský perský hotel Dubaj“ a zastrčil si ji do kapsy. „Jak to, že v chodbách nejsou kamery?“ podivil se nahlas.

„Když jde o soukromí, Arabové jsou jako Švýcaři. Boháči spolu musí navzájem jednat jako dospělí, a k tomu potřebují odpovídající prostředí. Je tolik špinavých tajemství, která je třeba udržet pod pokličkou.“

Tuhle hloubavou stránku Lassiterovy osobnosti Court vůbec neznal. Člověk, který dokázal pozvednout i zničit tolik lidí, začínal měknout. Když muži cítí, že jejich potence slábne, stávají se zranitelnými.

„Všiml sis, že nejvlivnější náboženští vůdci pocházejí z pouštních zemí?“ pokračoval Lassiter v úvahách. „Zatímco političtí lídři rozvíjejí svoje teorie ve městech. Úplně vidím, jak se Pol Potova agrární revoluce probírala v zakouřených pařížských kavárnách. V těch nejhorších snech se mi zjevovál nový obchodní model, v němž jsou morálka a slušné chování považovány za nežádoucí a kde uznání budí jen to, když člověk vydělá za hodinu další milion. A v určité chvíli – neumím ji přesně stanovit – se moje noční můra stala skutečností. To je přesně to, co děláme, Olivere, a všichni se na tom skrytě podílíme. Spiknutí lze definovat tak, že se určitý počet lidí tajně domluví za účelem protiprávního a neetického jednání. Zamysli se nad tím, co děláme, a polož si otázku, jestli chceš opravdu postoupit na další úroveň.“

Jemu snad přeskočilo, pomyslel si Oliver. Velký Sean Lassiter hází ručník do ringu, aby mohl v klidu pozorovat západy slunce a mlít idealistické žvásty. To zní tak dobře, že to snad ani nemůže být pravda.

„Vydělal jsi dost peněz, Seane. Když to cítíš takhle, proč podnik prostě neprodáš?“

Lassiter se na něj podíval zpod povislých víček. „Nikomu nemůžu stoprocentně věřit. Jistě tě zajímá, jestli to platí i o tobě. Já jsem tě vychoval, a tak jsem věděl, jak to dopadne. Když někomu dlouhodobě nabízíš vlastní zkušenosti, je logické, že se od tebe nakonec pokusí firmu odkoupit. Nikdy jsem ti úspěch nezáviděl, Oliver.“

„Protože ty jsi byl pořád úspěšnější. Je snadné být velkorysý, když je člověk na vrcholu. Co kdybych teď chtěl koupit firmu doopravdy?“

A jsme doma, pomyslel si Lassiter, *tohle byl opravdový účel večere*. „Říkal jsem si, kdy se na to konečně zeptáš.“

„Nemáš snad strach, že bych se dobře nepostaral o personál.“

„O mé lidi? Ty měním jako baterky.“ Lassiter se zadíval ke dveřím koupelny. Té dívce to trvalo nějak dlouho.

„Tak proč bys mi firmu neprodal?“ Court vykročil k balkonu, odemkl dveře a tiše je otevřel. Chladný noční vzduch byl oproti chemické klimatizované atmosféře uvnitř vítanou úlevou. „Můžeme si zapálit tady venku. Dveře i okna se až do čtyřicátého patra dají otevřít. Tohle by u nás doma nikdo nedovolil.“ Zasmál se a poklepal se po kapsách.

Lassiter se ještě jednou ohlédl ke dveřím koupelny a vstoupil na balkon. Naklonil se přes okraj zábradlí a podíval se dolů. „Máš pravdu, skoro nikde v celém baráku se nesvítlí. Měli bychom přehodnotit ceny pokojů. V Evropě se v tuhle roční dobu koná příliš festivalů a seminářů. Polovina amerických obchodníků odjíždí v březnu do zahraničí a vracejí se, až když jim doma uschnou všechny pokojové kytky.“

„Vaše zisky klesají a slyšel jsem, že příští kvartál bude ještě horší.“

„Možná jsme v Evropě opravdu expandovali moc rychle. Když je vlk nemocný, o jeho osudu rozhodnou ostatní: jestli přežiješ, nebo zemřeš, závisí na tom, jak moc jsi pro smečku důležitý. Myslíš si, že jsme ochromení a jeden ze smečky zůstává?“ Unaveně si vzdychl. „Chceš se mi zahryznout do nohy a odtáhnout mě do křoví? Proč ne... já bych to na tvém místě udělal.“

Jedinou známkou života byla přední světla nákladních vozů se štěrkem, které se v dálce mýjely jako autíčka na dětské auto-dráze. Jejich tenké paprsky narušovaly jinak dokonalou tmou. Podél pobřeží se tyčila řada ocelových věží, jež tlumeně zářily z mořského oparu jako obří ohrada z kúlů.

Court si uvědomoval, že pokud chce odpověď, bude také muset jednu nabídnout. „Ptal ses mě, co bych chtěl,“ zopakoval. „Chci se ve svém oboru dostat až na vrchol.“

„To není chtění, to je instinkt, jako když vypouštíš vzduch z potápěčské láhve.“ Vzhledem k tomu, kolik toho vypil, Lassiter tímhle přirovnáním překvapil i sám sebe. Bylo výstižné: jeho kariéra byla stejně osamělá a uzavřená, jako by se nacházel pod hladinou moře.

„Dobře. V tom případě toužím po uznání.“

Lassiter se otočil a zadíval se na něj. „Toho už jsi přece dosáhl. Nebo snad ne?“ Způsobem, jímž to řekl, dal Courtovi jasně najevo, že uznání svého učitele si musí teprve zasloužit.

„Asi ano. V tom případě nevím. To je odpověď na tvoji otázku: já fakt nevím.“

„No vidíš. To je asi upřímnější, než kdybys řekl, že chceš, aby naše hotely byly nejlepší na světě. Vždyť je ti teprve třicet a něco...“

„Třicet čtyři.“

„Čas hraje pro tebe. A teď bys asi rád znal odpověď na svoji

otázku.“ Lassiter si zapálil nabídnutý doutník a silně z něj potáhl. „Firmu prodat nemůžu, Olivere.“

„Proč ne?“

„Bylo by to moc prvoplánové.“

„Jak to myslíš?“

„O nic jiného ti nejde. Vždycky dokážu odhadnout, co uděláš v dalším kroku. Jsi strašně průhledný. Vidím ti do hlavy, a to znamená, že z obchodního hlediska na tebe vždycky vyzraju. A pokud to dokážu já, dokážou to i ostatní. To není dobře.“

„To proto, že jsem se všechno naučil od tebe. Ty budeš vždycky jediný člověk na světě, který ví přesně, co si myslím. Vždycky mě prokoukneš.“

Mořský vzduch mu měl pomoci vystrízlivět, jeho účinek však byl opačný. Lassiter měl co dělat, aby Courtovi rozuměl. Panovalo naprosté bezvětrí a nebylo nic slyšet. Dokonce i nákladáky v dálce kolem sebe projížděly v absolutní tichosti. Kdyby tu byla jeho žena, určitě by ocenila krásu zdejší noci, ta však spala doma v Londýně. Bylo pozdě a on na sobě měl pořád pracovní oblek a naleštěné černé lakýrky, které ho tlačily.

„Znáš příběh chalífy z Džajpuru?“ zeptal se Court, dopil skleničku a položil ji na balkonový stolec. „Najal si nejlepšího malíře v zemi, aby mu vyzdobil stěny harému freskou nebeských andělů. Když byla hotová, zeptal se umělce, jestli je to opravdu nejlepší freska v celém království. Malíř mu řekl, že na celém širém světě není a ani nebude lepšího uměleckého díla, dokud si jeho služby nebude moci dovolit někdo jiný. A tak mu sultán nechal setnout hlavu.“

Lassiter se na něj podíval kalným zrakem. V uhlově černé noci zahlédl jen bělma Courtových očí, která zase rychle zmizela. Na hladině moře se jako náhlý výboj elektřiny zatřpytil pruh světla, podpis měsíce. Lassiter byl unavený a hledal, kam by si

sedl, ale Court se přikrčil vedle něj. Když vstal, držel Lassitera za pravý kotník. Court neustále narovnával záda a vypínal se do větší výšky, až si Lassiter uvědomil, že ztrácí rovnováhu. „Ty nejsi opilý,“ řekl absurdně.

„Já whisky nepiju.“ Court zvedl přítelův kotník ještě výš, až Lassitera bolestně bodlo ve stehně.

„Vodka...“

„Protože vypadá jako voda. Určitě to nechceš prodat?“

„Jen přes moji mrtvolu.“

Court pokrčil ramený. „Tak nějak jsem si to představoval.“ S rukama spojenýma pod Lassiterovým chodidlem se Court najednou zaklonil jako Skot vrhající kládu a zvedl paže tak prudce, že Lassiter prohrál boj se zemskou přitažlivostí a ocitl se ve vzduchu. Otevřel ústa úžasem, ale nevyšla z něj skoro ani hláska. Rukama zoufale chňapal po nízkém zábradlí balkonu, to však bylo příliš daleko a on se tiše zřítíl do hlubin. První část pádu kolem prázdných tmavých oken trvala snad celou věčnost. Připadalo mu, že zpomaleně plachtí vzduchem jako rachejtle, která nedopatřením nevzplála, nebo astronaut s přetátou šňůrou.

Ale pak narazil hlavou do betonového okraje balkonu ve třicátém patře, odklonil se z oběžné dráhy a začal bláznivě rotovat vzduchem. Lassiterova hlava se změnila z bílé na černou a zanechala na stěně budovy odpovídající skvrnu. Jeho noha udeřila do další římsy, ruce do jiné, a tak se to opakovalo – hlava, ruka, noha, hlava, ruka, noha –, až mu v těle nezbyla snad jediná kost nezlomená. A to ještě zdaleka nedopadl na zem.

Court se vrátil do pokoje. „Nechtěla byste už vyjít ven?“ zavolal. „Jsme sami.“

Uslyšel, jak se tekoucí voda zastavila. Dveře koupelny byly potažené karmínovým čalouněním se zlatými cvočky. Opatrně se otevřely. Vienna vyšla ven s obnoveným make-upem, takže

vypadala jako pečlivě zrestaurovaný obraz. Přelétla pohledem pokoj – tři sklenky, o jednoho člověka méně, otevřené dveře na balkon – a rozhodla se nic neříct. Tušila, k čemu před chvílí došlo? Její tvář byla jako neprostupná maska. Court se rozhodl k akci spontánně. Věděl, že nemohla nic vidět, a Lassiter hluk nedělal. Navíc pochyboval, že by ji to vůbec zajímalo. Nebyla to její starost. Pracovala ve službách.

„Kolega musel odejít. Díky za společnost,“ řekl Court a sáhl do saka. Pak jí rozepnul kabelku a vhodil dovnitř ruličku bankovek. „Možná se ještě uvidíme.“

„Ráda.“ Viennin úsměv byl nečitelný. Otočila se a vykročila ke dveřím, jako by přesně věděla, kolik kroků bude potřeba. „Víte, kde mě najdete.“

A zmizela.

Court zavřel okno, opláchl sklenky a vrátil je na barovou polici. V apartmá po sobě nezanechal žádnou stopu. Pak vyklouzl ven a opatrně našlapoval chodbou k výtahu, jímž sjel ke svému pokoji. Zaplatil té holce příliš, ale bez ní by Lassitera do jeho apartmá nedostal. Všichni věděli, že starý pán sice svou ženu miluje, ale u něžnějšího pohlaví si potřeboval pořád něco dokazovat.

Dá na radu svého učitele a nenavrhne odkup akcií okamžitě. To by bylo příliš troufalé. Než se firma vyrovná s Lassiterovou smrtí, může podniknout řadu jiných příprav. Zajímalo ho, jak dlouho se tu věc podaří udržet v tajnosti, než se dostane do médií.

Před začátkem posledního dne konference si vyrazil na procházku. Nebe bylo až bolestně modré, ostřejší než nůž. Chodníky postříkané cisternami už skoro oschly. Obešel hotel, našel však ani náznak, že by se tam něco stalo. Zastínil si oči, zamžoural vzhůru k balkonům a snažil se najít místo, do

kterého Lassiter narazil, ale vzápětí si uvědomil, že stojí pod římsami, odkud není nic vidět.

Den se vlekl od jedné prezentace sloupcových diagramů v PowerPointu k druhé, každá v zářivějších barvách než minulá, jako by snad jejich křiklavost mohla zakrýt všeobecnou šed. Během oběda uviděl dva muže, kteří vypadali jako policisté v civilu. Stáli nehybně u recepce, na sobě modré obleky, na očích zrcadlovky. Než přišel čas odpolední svačiny, Lassiterova rezervace ze záznamů zmizela. Pověst hotelu byla zjevně důležitější než úmrtí jeho zakladatele. *Věci, které stvoříme, nás přerostou*, pomyslel si Court a zavřel notebook. *Jeden den jste majitelem firmy, a druhý si na vás nevzpomene ani vaše osobní asistentka. Myslel jsem si, že to bude mít nějaké dozvuky. Ale Sean měl asi pravdu. Všechno je to součástí nového obchodního modelu.*

O dva týdny později se Court ocitl na letišti Domodědovo v Moskvě. Odjakživa se rád scházel s lidmi v odletových halách. V baru salonku pro cestující obchodní třídy narazil na starou známou z Anglie, suverénní vyzáblou zrzku jménem Amanda, a nabídl jí, aby se k němu připojila. Pozorování sněhu snášejícího se za panoramatickými okny na letiště ho vždycky uklidňovalo. Amanda byla zkušená manažerka, která ukrývala v aktovce půl tuctu komunikačních zařízení, ale neměla žádný soukromý život. Sdělila mu, že až se konečně usadí na delší dobu v jednom městě, hodlá vyzkoušet internetové seznamky.

„Zajímalo by mě, jaký jsi měl vlastně názor na Seana Lassitera,“ řekla a pomalu si nalila do sklenky další miniaturní lahvičku ginu. „Povídá se, že se ho Elizabeth chystala opustit.“

Court o tom neměl tušení. Mlčení kolem jeho smrti mu na jednu dávalo smysl. „Taky jsem něco zaslechl.“

„Už roky spolu nespali,“ sdělila mu zasněženě. „V týdeníku

Economist jsem četla článek o podobnosti mezi úspěšnými podnikateli a sériovými vrahy. Spojuje je nedostatek soucitu, silné sobectví a odhodlání uspět. Využívají chyb svých protivníků a morálka je pro ně cizí slovo.“

Blesklo mu hlavou, jestli náhodou neslyšela jiný, temnější drb, ale hned tu šílenou myšlenku zahnal. Odkup společnosti se probíral jen s několika lidmi z představenstva. Transakce bude zveřejněna, až skutečně proběhne.

„Ty asi pokračuješ dál do Petrohradu, vid? Kde budeš bydlet?“

„V grandhotelu Sovětskaja. A ty?“

„V takovém luxusu ne. Nebyl to jeden ze Seanových oblíbených hotelů?“

„No, je to součást řetězce.“

„Abys věděl, vyspala jsem se s ním. Jednou nám zrušili let, a tak jsme uvízli v hotelu Espacio Rojo v Barceloně. Když jsem se dozvěděla o jeho smrti, bylo mi to opravdu líto. Anebo to bylo v hotelu Severine v Paříži? Mají tam super lázně: zabalí tě do gázy napuštěné olejem, obloží ti páteř horkými kameny...“

Poslouchal, ale ve skutečnosti ji nevnímal. Obraz starce, který buší do ubohé kostnaté Amandy a přitom jí šeptá do ucha prodejní čísla, bude lepší zanechat v odletové hale.

Grandhotel Sovětskaja byl v dobrém smyslu slova starosvětský podnik ve francouzském stylu se zelenými měděnými štíty a nahrbenými chrličí. V klenuté recepci visel křišťálový lustr o velikosti kontejneru. Pokoje byly plné tmavých dřevěných komod, příborníků a šatníků a dveře se zamykaly obřím mosazným klíčem. Budova ukrývala jednadvacet pater identických chodeb čpících leštěnkou a vařeným zelím, které byly mírně zakřivené jako na zaoceánské lodi. Tlusté koberce s květinovým vzorem a těžké zvlněné závěsy pohlcovaly veškeré zvuky.

Nejlepší ze všeho byl bar, ráj alkoholiků. Police překypovaly desítkami lahví vodek s příchutí i bez a nepřeborným množstvím záhadných kořalek, jež vzdáleně připomínaly líh určený k lékařským účelům. Court měl podezření, že postarší zasmušilá obsluha pamatuje doby, kdy se v hotelu ubytovali první hosté.

Court tam jel uzavřít diskrétní jednání s Lassiterovým představenstvem, ale kdyby se ho někdo vyptával, přijel navštívit fórum o nových možnostech obchodního rozvoje. Diskrétnost byla jeho druhou přirozeností. Většinu života strávil v hotelích tichých jako knihovny, jejichž hosté měli takřka bezedný fond zaměstnaneckých náhrad. Zapálil si doutník a přemítal o Lassiterovi, otáčejícím se v teplém nočním vzduchu jako drobná loutka mávající rukama, která přestala prakticky existovat ještě dřív, než dopadla na beton. Kolik indických dělníků asi muselo pracně drhnout krev z kamenů, než další rozbřesk zaplavil hotel ostrými slunečními paprsky? Poslal ředitel hotelu Lassiterova zavazadla jeho truchlící ženě? Hloubala Elizabeth nad tabulkami, grafy a sloupečky a zoufale se v nich snažila nalézt odpovědi?

Necítil se vůbec provinile. Lassiterova cesta dolů začala už před Dubají. Court ho ušetřil postupné degradace končící prozřením, že firma, kterou založil, už ho nepotřebuje, a dokonce ani nestojí o jeho rady. Rozehnal modrý opar doutníkového dýmu a prohlížel si Vienu. Seděla na červené kožené lavičce ve tvaru podkovy mezi dvěma malými plešatými oligarchy. Když si jeho pohledu všimla, na chvíli zapomněla, o čem mluví. Její oči na něm spočinuly nápadně dlouho.

V práci s mezinárodní klientelou se evidentně vyznala. Napadlo ho, že by spolu mohli vytvořit zajímavý tým, ale věděl, že nejlepší prostitutky to ve svém řemesle dotáhly tak vysoko díky tomu, že nic ze sebe nedávaly jiným. Ale stejně...

Bylo by neprofesionální posílat jí jakýkoli vzkaz, když pracovala, a tak kouřil, čekal a popíjel zlatavý armaňak Comte de Lauvia ročník 1982. Zdejší Rusové byli hlasití a prostí, ale Vienna se nikdy netvářila znuděně. Po hodině byli zjevně opilí. Court neměl ponětí, co jim řekla, ale najednou se zachmuřili, společně vstali a popřáli jí dobrou noc.

Přišla k němu se střevíčky v ruce a on si náhle uvědomil, kolik jí přidávaly centimetrů. „Ať jste měl sebedelší večer,“ řekla mu a usrkla si jeho nápoje, „buďte si jistý, že ten můj byl ještě delší.“ Uznale si olízla rty a opřela hlavu o červenou koženou sedačku. „Mmm. Můžu taky dostat skleničku?“

Aniž by ho někdo zavolal, vzápětí se objevil číšník, přinesl alkohol a zase se odporoučel. Zdálo se, že Vienně je příjemné pít, jen tak lenořit a nemuset přitom udržovat společenskou konverzaci. Měla na sobě další z černých šatů s hlubokým výstřihem a jednoduchý perlový náhrdelník. Její parfém poněkud vyvanul a nechal vyniknout slabé, ale vzrušující přirozené ženské vůni, která čišela z Vienniny broskvové pleti.

Znovu si zapálil doutník, pozoroval ji a přemítal, kolik si toho Vienna z jejich posledního setkání asi pamatuje. Bar se téměř vylidnil. Bylo čtvrt na tři ráno.

„Jak dlouho se tady zdržíte?“ zeptal se jí.

„Dvě noci. Musím zabavit ty chlapy.“

„Asi budou důležité.“

„Pro někoho snad. Pro mě ne. Je to práce.“

„Odešli bez vás.“

„Poslala jsem je pryč.“ Vytáhla mu z prstů doutník a minutu kouřila.

„Jsem tady kvůli...“

„Nechci vědět, proč tady jste.“ Prohlížela si žhnoucí špičku doutníku. „Řeči o práci vás určitě unavují. Mě alespoň ano.“

„A co byste, Vienno, dělala radši?“

Stočila k němu pohled. Měla fialové zorničky a dlouhé černé řasy. „Opravdu chcete vědět, co bych ráda dělala?“

Nereagoval, jen se zatajeným dechem čekal.

„Ráda bych usínala ve velké měkké posteli s hlavou na vaší hrudi.“

„To by šlo zařídit.“ Pak si vzpomněl. „Moment, oni mi zvořali rezervaci. Mám v pokoji dvě oddělené postele. Ale můžeme je srazit k sobě.“

„Díky, ale ne.“

„A kde bydlíte vy?“

Ukázala mu klíč. Bylo to poprvé, kdy na jejích rtech spatřil opravdový úsměv. „Mám královské apartmá.“

To ho ohromilo. „Jak se vám to povedlo?“

„Jak asi?“

Vyjeli do jednadvacátého podlaží. Když procházeli obloukovou chodbou, Vienna ho vzala za ruku a propletla si s ním prsty. Téhle ženské nemusím nic vykládat, pomyslel si, oba jsme ze stejného těsta.

Když odemkla dveře na konci chodby a rozsvítila, zklamaně si uvědomil, že kromě dvou závěsů zakrývajících protilehlou stěnu je pokoj téměř stejný jako ten jeho. Panovalo tam nesnesitelné vedro. Sundal si sako, hodil ho na gauč a povolil si kravatu.

„Udělejte mi něco k pití,“ požádala ho, „hned jsem zpátky.“ Zamířila do koupelny. Necítil se úplně ve své kůži. Slyšel, jak se dveře koupelny zavřely, a pak nastalo ticho. Nalil u baru dvě whisky a na chvíli se zamyslel. Přesně tohle udělala v Dubaji.

Vlastně ne tak docela.

Tenkrát počkala, až bude mít nalitý drink. Prostitutky to tak z opatrnosti dělávají.

Nic pít nechtěla. Tak proč ho žádala, aby jí připravil něco k pití?

„Vienno?“ Zaklepal na dveře koupelny, ale za nimi bylo ti-cho. Přiložil ucho ke dřevu a poslouchal. Nic.

V pokoji bylo neskutečné horko. Vienně se očividně stýs-kalo po Dubaji. Zdálo se, že tam nikde není termostat. Pak si vzpomněl, že u něj v pokoji je umístěný v koupelně. „Vienno,“ zavolal, „mohla byste stáhnout topení?“

Podlaha se s ním naklonila, sice jen trochu, ale stačilo to, aby mu došlo, co se stalo. Vrátil se k baru a prohlédl si svou vyprázdněnou skleničku od whisky. Na dně byl zbytek čehosi bílého. Cítil, jak mu mezi lopatkami stékají čůrky potu. V pod-paží a na prsou se mu na košili dělaly tmavé fleky.

Připadalo mu, jako by se mu někdo snažil podtrhnout kobe-rec pod nohama. Potřeboval na studený vzduch, rychle. Vykro-čil k oknu na druhé straně pokoje a odtáhl závěsy, ale za nimi našel jen další zeď.

Velké francouzské okno se nacházelo na stejném místě jako v jeho pokoji. Vrhł se k němu přes místnost a vzal za klikku vpravo. Ochotně povolila. Přitáhl prosklené dveře k sobě a do místnosti vléł závan mrazivého vzduchu. Venku chumelilo. Skoro okamžitě začal střízlivět. Snažil se uvažovat.

Vykročil na balkon, nadechoval se palčivého zimního vzdu-chu a naplňoval plíce ledem. Na víčkách i v uších mu ulpávaly velké sněhové vločky. Hlava se mu rychle projasňovala, jeho re-akce však byly pořád pomalé.

Tak pomalé, že nedokázal zabránit tomu, aby se za ním dve-ře zavřely. Vienna stála za sklem. Netečně ho pozorovala jako zvíře v zoologické zahradě. Měla zvednutou pravou ruku a opí-rala se o stěnu. Něco tam mačkala. Lehce zakývala prsty levé ruky a zamávala mu na rozloučenou.

Ocelové žaluzie, pevně přimontované na oknech, se rychle zatahovaly. Snažil se zachytit za okraj a silou je zvednout, ale byla taková zima, že mu konečky prstů, stále vlhké od sklenky whisky, přimrzly ke kovu a táhly ho dolů.

A pak se žaluzie definitivně zavřely. Odtrhl prsty, po kterých zůstaly čtyři flíčky krvavé kůže. Pot na jeho zádech se měnil v led. Zabušil na ocelové žaluzie, ty však byly překvapivě pevné a masivní. Skoro ani nezadrnčely. Staré hotely ve francouzském stylu vždycky mívaly evropské žaluzie. Vydal se podél metr širokého balkonu. Kolmý sráz dolů, nikde žádná světla. Pokoje na obou stranách měly zazděná okna.

Ostrý vítr zesílil ještě víc a on začal skučet. Měl na sobě jen košili a věděl, že už mu nezbývá příliš života. Celý večer pil, takže měl řídkou krev. Padl na balkon a přitiskl se ke zdi, ale ledový sních dál foukal přes zábradlí a usazoval se na něm.

Nejdřív ho napadlo, že se stal obětí ženské msty. Pak si vzpomněl, že Vienna je pouhá zaměstnankyně.

Když pochopil, co se stalo, pokusil se zasmát, ale sliny mu mrzly v ústech. Měl dokonce potíže pohnout očima. Zdálo se mu, že slyší, jak se mu pod kůží tvoří led. V uších mu znělo drobné praskání, jako když šustí celofán.

Zíral do tmy za balkonem, kde nocí vířily bílé vločky, které vypadaly jako hvězdy. Mohl být kdekoli na světě.

Nechají žaluzie stažené čtyřadvacet hodin, pomyslel si, aby měli stoprocentní jistotu. Vienna se mezitím stihne vrátit na pláž v Dubaji.

Jeho mysl byla stále otupělejší. Vzpomněl si na něco z historické knihy, kterou kdysi četl. Když se vládnoucí ženy ve staré Persii chtěly zbavit nejproradnějších členů rodu, zamkly je do honosných komnat a nechaly zemřít. Z obchodního hlediska dával takový postup dokonalý smysl. Měl tu myšlenku předlo-

žit jako součást svého nového obchodního modelu, ale přesně v souladu s Lassiterovým varováním to dřív napadlo někoho jiného.

Kolem něj dul mrazivý vítr plný sněhu a on se přistihl, že se směje. Za chvíli už nedokázal zavřít ústa.

Martin Edwards

PÍSKLE

„Pojedme do lesa,“ ozvalo se Pískle.

Adele se podívala na Brendana. Její manžel se hrbil nad volantem, oči upřené na silnici před sebou. Rty nehybné. Ohlédla se přes rameno.

Pískle dřepělo na zadním sedadle a usmívalo se na ni.

Adele na něm něco zneklidňovalo a v divočejších chvílích si představovala, že to Pískle ví. Jeho široce posazené modré oči nebyly tak nevinné, jak by se dalo čekat. Zíraly na Adele, jako by měla lebku z průhledného skla, a luštily její myšlenky jako škrabopis na pohlednicích. Vůz projel zatačkou. Obě strany silnice lemovala pole poprášená prvním zimním sněhem. V dálce se až za obzor táhl hustý temný les. Hnědá orientační cedule vyznačovala cestu turistům, ale silnice byla opuštěná.

„Pojedme do lesa.“

Z toho vysokého skřípavého hlásku běhal Adele po zádech mráz. Sevřela drobné pěsti. Brendan měl pootevřené rty. Viděla růžovou špičku jeho jazyka. Šlápl na plyn a auto prudce poskočilo. Prohnali se kolem silničního ukazatele.

„Ale já jsem chtělo do lesa.“

„Zmlkni!“ zamumlala Adele.

„A jejda.“ To byla tradiční průpovídka Písklete.

„Ticho, povídám!“

Křičet na Pískle od ní bylo trapné. A taky hloupé a nedospělé, ale nemohla si pomoci. Brendan po ní šlehl pohledem. Zahlédla v jeho očích strach? Topení hučelo – nastavil ho na nejvyšší výkon – a v kabině panovalo dusno. Na čele se mu leskl pot.

„Jsi... v pohodě?“ Jeho hlas nikdy nezněl takhle nejistě.

„Jo,“ odsekla. „Jo, je mi fajn.“

Jeli v tichosti dalších dvacet minut, až dorazili k hospici na okraji dalšího města. Zatímco se Brendan chystal zacouvat na volné místo, Adele vyskočila ven, aby koupila parkovací lístek. Znovu se oknem auta podívala na Pískle. Mělo placatý nos, slámové vlasy, červené triko a volné modré džínsy. Postavička jako vystřižená ze zlého snu. Dospělou ženskou by Pískle děsit nemělo. Jak však Adele vhažovala mince do štěrbinu automatu, cítila zvláštní mravenčení.

Když se vrátila a chtěla dát lístek za čelní sklo, Brendan měl Pískle přes rameno a v ruce velkou plátěnou tašku. Letmo políbil Adele na tvář.

„Uvidíme se později... Užij si nákupy.“

Proč se jí nemohl podívat do očí? Měla ráda jasno. „Zlom vaz. Doufám, že se děcka budou bavit.“

Když vykročila k hlavní ulici, měla pocit, že v zádech cítí pronikavý pohled Písklete. Připadala si jako nahá, i když byla kvůli zimě zabalená do teplého vlněného kabátu a šály. Narovnála ramena a dívala se přímo před sebe, rozhodnutá nevěnovat Pískleti už ani pohled. I když měla sto chutí chytit ho pod tím jeho tenkým krčkem.

Prodírala se davy lidí v obchodním centru, ani tady však myšlenky na Pískle z hlavy vyhnat nedokázala. Někdy měla pocit, že v jejich manželství jsou ve skutečnosti tři lidé, ne jen dva. Kdykoli se však o svých úzkostech pokusila promluvit s Brendanem, byl milý, ale neoblomný. Pískle změnilo jeho život k lepšímu, říkal. Copak to Adele nechápe? Konečně našel své poslání. Jeho žena nemá důvod dělat si starosti.

Pískle byl přece obyčejný panáček.

Když se Adele s Brendanem seznámila na večírku u nějakého známého, kterého ani jeden moc neznali a neměli ho ani moc rádi, řekl jí, že je kouzelník. Po první společné noci se přiznal, že jeho magie nespočívá jen v pár jednoduchých tricích. Neměl dokonce ani krásnou asistentku, řekl s naoko rozpačitým úsměvem. Léta pracoval jako stavební rozpočtář, ale po manželčině smrti chtěl od základu změnit život. Adele věděla, jak mu asi je.

Měli toho hodně společného. Dívali se na stejné televizní pořady, smáli se stejným vtipům. On byl báječný společník, šarmantní a zdvořilý, i když Adele u něj díky své vnímavosti zaznamenala i náznak požitkářství. Ale to platilo i o Joshovi a většině dalších mužů. Možná dokonce o všech. Brendan byl sympáťák, ale ne zrovna charakter. Když byl zahnaný do kouta, koukal hlavně sám na sebe. Ale člověk musí vážit plusy a minusy. Brendan ji dokázal rozesmát poprvé od Joshovy tragické nehody, kdy si v poslední den dovolené v jejich společném životě vyrazili v jeho rodné Austrálii na projížďku lodí, aby oslavili páté výročí svatby.

Ztráta blízké osoby byla další věcí, která je spojovala. Brendan se netajil láskou k první paní O'Learyové. Ne že by to Adele vadilo: žárlivost nepatřila k jejím nectnostem. Odsuzovala způ-

sob, jakým Gilly zradila Brendanovu důvěru. Ve starém kufru na půdě si dodnes uchovával její fotky, na nichž měla bez výjimky směšně vyšpulenou pusou. Gilly byla hezká, namyšlená a rozmazlená dcera bohatého ovdovělého bankéře. Když tatínek zemřel, potřebovala, aby ji hýčkal někdo jiný. I z Brendanových laskavých poznámek bylo jasné, že jí lichotila jeho neustálá pozornost a kochala se tím, že ji obskakuje pohledný muž. A Brendan, vysoký introvert s kšticí tmavých vlasů a hlubokýma hnědýma očima, byl velice pohledný.

Adele se zdržela ve svém oblíbeném obchodu s módou, kde z reproduktorů zněly v podání dětského sboru vánoční koledy.

*„Tu noc jasně zářil měsíc,
ačkoliv byl krutý mráz...“*

Po té znepokojivé scéně s Pískletem měla chuť udělat si radost. Do oka jí padla značková noční košilka. Cena za něco tak titěrného byla nekřesťanská, ale peníze nepředstavovaly problém a Brendanovi se bude určitě líbit, až ji bude moct stáhnout z jejich útlých bílých ramen. Takže šlo vlastně o radost pro oba. Odněsla si trofej k pokladně.

Chudáček Brendan si trochu povyražení zasloužil. V posteli byl úžasný, ale to marnotratné a sobecké Gilly nestačilo. Začala si s bývalým spolužákem, který ji kontaktoval přes sociální síť. Jmenoval se Hodgkinson a jeho manželka trpěla jakousi vzácnou poruchou autoimunitního systému. Brendan o tom neměl tušení, dokud jednoho sobotního odpoledne nezaklepal na dveře policisté, kteří mu sdělili, že jeho žena byla nalezena mrtvá v autě plném výfukových plynů. To auto patřilo muži, jehož tělo leželo bezvládně na ní. Ona a ten spolužák ze školy spáchali vrchol sobectví. Společnou sebevraždu.

*„Pane, noc je stále tmavší
a vítr duje silněji.
Mé srdce slábně, ani nevím jak,
nemůžu jít dál.“*

Naťukala na platebním terminálu PIN. Brendan se nijak netajil tím, že ho policie vyslýchala, jestli nezosnoval důmyslnou dvojnásobnou vraždu. Podezřavému detektivovi by aférka mohla připadat jako dobrý motiv, proč s Gilly i s jejím milencem skoncovat, a aby toho nebylo málo, Brendan zdědil veškeré peníze, které jí otec zanechal.

Naštěstí ve volném čase vystupoval jako kouzelník. Zatímco Gilly trávila poslední hodiny s milencem, on časně ráno vstal a vyrazil do hotelu v Bath, kam si ho objednala vzdálená sestřenice, aby jim na oslavě manželských čtyřicátin předvedl nějaká stolní kouzla.

Všechno dávalo smysl. Gilly to neměla v hlavě v pořádku, její milenec byl zase v depresi ze zhoršujícího se manželčina zdraví a ve společnou šťastnou budoucnost nevěřili. Dva nešťastní milenci, jejichž egocentrismus neznal mezí.

A přestože se společná sebevražda mohla zdát přehnanou reakcí, jaké by to mohlo mít jiné vysvětlení? Milencova žena byla upoutaná na nemocniční lůžko a Brendan měl dokonalé alibi.

Bylo to opravdu smutné. Brendan vysvětlil Adele, že po Gillyině smrti už nějak nedokázal dál kouzlit. Ona pro něj měla pochopení; byl citlivá duše. Díky zděděným penězům mohl odejít z práce, pořád však v skrytu duše toužil vystupovat na veřejnosti. Šest měsíců poté, co se s Adele vrátili z nádherných líbánků na lodi v Karibiku, Brendan narazil na internetovou aukci, která ho zaujala.

Pískle bylo na prodej.

Jak řekl Adele, jako kluk se občas pokoušel někoho imitovat, ale jeho hlavní vášní bylo kouzlení. Z náhlého popudu se rozhodl, že si opatří vlastní loutku a stane se břichomluvcem.

Adele z toho měla zpočátku radost. Brendan se potřeboval zbavit vzpomínek na kouzelnické triky – a na Gillyinu zradu. Jak to udělat líp než si najít nového koníčka? Jelikož spolu všechno sdíleli, několik týdnů se dokonce sama učila břichomluvectví. To záhadné umění ji přitahovalo: prvními břichomluvcí byli šamani a věštcí a představa vtělení do jiných osob jí přišla lákavá.

„Ty máš talent!“ zvolal Brendan radostně.

Snažila se tvářit skromně. „Jen si myslím, že lidé by měli mít společné zájmy, nic víc.“

Její počáteční nadšení však velice brzy vyprchalo. Když k tomu došlo, začala k Pískleti cítit odpor, který každým týdnem narůstal. Taková hloupost, nenávidět vycpaného panáka! Nemohla si však pomoci. Děsilo ji, kolik času Brendan věnuje svému koníčku. Ještě ke všemu ji škádlil tím, že si hlasem Písklete dělal legraci z jejích šatů a účesů. Samozřejmě jenom v dobrém, ale humor Písklete byl břitčí a méně laskavý než Brendanův. Kousavý vtíp párkrát zasáhl Adele na citlivém místě.

Byl Pískle kluk, nebo rozpustilá holka? Brendan to nekonkretizoval a loutka měla podivně bezpohlavní vzhled i hlas. Nedalo se však popřít, že Pískle má škodolibou povahu se sklonem k ironii. Jako by se v rozdmýchávání problémů doslova vyžívalo.

Netrvalo dlouho, a Adele chtěla dát Pískle pryč z domu, ale Brendanovi šla břichomluva líp než kouzla a nepřipadalo v úvahu, že by se loutky zbavil. Objednávky se mu jenom hrnuly: především dětské narozeninové oslavy, ale vystupoval i v různých klubech a domovech důchodců. Dnes měl na programu

představení pro nemocné děti v hospici. Aby vnesl trochu světla do jejich těžkého života.

Když na něj Adele tlačila, skončilo to jejich první ostrou hádkou. Brendanova milá tvář zbrunátněla zlostí. Nechtěl ani slyšet, že by dal Pískle pryč. Jak může Adele vyvádět kvůli loutce, která přináší tolika lidem radost, hlavně dětem a seniorům?

Adele se přistihla, že křičí: „Někdy si myslím, že máš tu zasnou loutku radši než mě!“

„Jen se ztrapňuješ,“ sykl. „Chováš se jako malá rozmazlená holka.“

Nikdy předtím ji nekritizoval, a proto byla v takovém šoku, že to nakonec vzdala. Brendan obvykle dokázal držet emoce na uzdě. Najednou u něj zažila něco nového. Tvrdošíjně odhodláni, s nímž by žádná její slova nemohla pohnout. Viděla, že její výhrady vůči Pískletovi považuje za výplod zášti a pocuchaných nervů.

Když skončila s nákupy, řekla si, že rychlý gin s tonikem jí zpáteční cestu s Pískletem pomůže přežít. Sraz s Brendanem měla až za půl hodiny, a tak zamířila do hospody naproti hospici. Nebyla to nejlepší čtvrť a lokál měl nevalnou pověst, ale co na tom záleželo? Kdyby ji snad náhodou chtěl nějaký chlap balit, nezačala by kolem sebe kopat a vřeštět. Byla by ráda, že se alespoň na chvíli může cítit fajn. Být zase žádoucí.

Cestou k výčepu se podívala do velkého oválného zrcadla, které viselo nad pultem. Spatřila v něm Brendana. Seděl u stolu, před sebou malé pivo, a podával naditou obálku hromotlukovi se zlomeným nosem. Proboha. Byl to Gerard Finucane.

Adele nečekala, až ji někdo obslouží. Když si Finucane zastrčil obálku do kapsy kabátu, otočila se na podpatku a spěchala do zimního večera.

• • •

Během čekání v autě si Adele uvědomila, že by jí vadilo míň, kdyby Brendana přistihla, jak osahává prsatou barmanku. Gerard Finucane nevěstil nic dobrého. A neměl se snad po skončení soudu vrátit do Irska?

Finucane byl stavař a Brendan ho znal z práce. Přátelili se, ale tvořili podivnou dvojku: Brandon byl tichý nervózní odborník, jeho parták hlučný a samolibý extrovert. Finucane se prohlašoval za podnikatele, ale ve skutečnosti byl zločinec. Brendan mu Adele představil před svatbou, a když si vyrazili ve třech na drink, během pár dní jí došlo, že je to člověk, který miluje rizi-ko. Finucane se s tím nepáral, prostě si nemohl pomoci. Bezostyšně ji pod stolem hladil po noze, zatímco Brendan vyprávěl nudnou historku o stavbě, na které spolupracovali. Pár minut s tím nedělala nic, ale když jí Finucaneovy prsty zabloudily pod lem sukně, zpražila ho pohledem a odsunula se od něj. On na ni jen drze mrkl, a když Brandon pronesl špatně načasovanou a slabou pointu, hlasitě se rozřehtal.

Finucane na svatbě chyběl, protože byl zrovna ve vazbě. Obvinili ho, že se dvěma grázly, kteří pro něj pracovali, zbil svého obchodního konkurenta a ten utrpěl mozkovou smrt. Brendan jí tehdy neochotně přiznal, že Finucane už párkrát seděl. Soud však skončil dřív, než pořádně začal, protože se nedostavili hlavní svědkové obžaloby. Stali se obětí výhrůžek? Nedalo se to dokázat. Finucane a jeho nohsledi tudíž odešli od soudu jako bezúhonní občané.

Ale stejně... jak se mohl slušný, citlivý člověk jako Brendan kamarádit se zločincem a násilníkem jako Gerard Finucane?

A co bylo v té tlusté obálce?

• • •

„Jaké jsi měl odpoledne?“

„Super. Děti si Pískle úplně zamilovaly.“

Nic moc dalšího toho cestou domů nepadlo. Ani zmínka o návštěvě restaurace, přestože Adelin nos zaznamenal slabý odér piva. Pískle neřeklo ani slovo, ale když se Adele pokradmu podívala na zadní sedadlo, měla pocit, že se vítězoslavně a škodolibě usmívá.

Brendan a Adele bydleli v domě ve strmém svahu s výhledem na bystřinu. Byla to novostavba a získat stavební povolení uprostřed městské zeleně nebylo vůbec snadné, ale Brendan znal ty správné lidi, a pokud se Adele nepletla, také je podplatil. Jestli bylo nutné porušit pár pravidel, tak ať. Jejich nový domov se nacházel v jedné z nejžádanějších lokalit na severu Anglie, a po úplném dokončení bude mít velkou hodnotu. U obývacích pokojů chtěli ještě postavit balkon, ze kterého budou moci v létě pozorovat říčku i les, který se za ní prostíral.

Už před svatbou se bavili o založení rodiny. Adele by se dětem nebránila. Josh o ně nestál, ale jí v životě něco chybělo a kladla si otázku, jestli to není právě mateřství. Ne že by si o malých dětech dělala iluze. Vzala neplacené místo školní asistentky ve vedlejší vesnici a neustálé hašteření ji nudilo. Vlastní potomky však člověk vždycky vidí jinak než cizí.

Před měsícem Brendanovi oznámila, že přestala užívat antikoncepci, ale od hádky kvůli Pískletě se nemilovali. Brendan nebyl vyznavačem sexu na usmířenou – na rozdíl od Joshe, což byla také jedna z mála oblastí, kde srovnání vyznívalo líp pro jejího prvního manžela – a z jeho nedostatečné odezvy už začínala být otrávená. Měla své potřeby a jednou z věcí, které ji na Brendanovi přitahovaly, byla právě jeho schopnost ukájet je.

„Neotevřeme si láhev *chablis*?“ zeptala se, než se pustili do jídla. „Potřebovala bych se něčeho napít. Co ty?“

Brendan se zamračil. Byl zavilým odpůrcem míchání alkoholu. Teď přišla vhodná chvíle, aby se zmínil, že si dal jedno rychlé pivo s Gerardem Finucanem.

Odkašlal si. „Skvělý nápad. Taky bych si kapku něčeho dal. Vystupování před publikem mám rád, ale člověka to úplně vysaje.“

Když se toho večera svlékali ve své rozlehlé luxusní ložnici, Brendan se pustil do zdlouhavého a složitého vysvětlování, proč stavba balkonu a garáže nabrala zpoždění. Adele nesnášela nepořádek a přála si, aby už práce skončily. Měla sto chutí zeptat se, jestli by neměl zavolat Finucaneovi, aby to urychlil. Měl sice svoje mouchy, ale nedalo se mu upřít, že dokáže leccos zařídít.

Adele ležela v posteli a čekala na manžela. Čištění zubů mu trvalo celou věčnost. Chtěl, aby to vzdala a usnula nudou? Rozhodla se přejít do útoku.

„Proč jsi nechal Pískle v autě takhle mluvit?“

Otevřenými dveřmi přilehlé koupelny viděla, jak Brendan s elektrickým kartáčkem v ruce zkoprněl.

„Prosím tě, mohla bys s tím přestat?“

„Brendane, jen se ti snažím pomoci.“

„To určitě,“ zamumlal.

„Proč chtělo jít Pískle do lesa?“

Vyplivl vodu do umyvadla a vykročil k velké manželské posteli. Všimla si, že má v levém oku tik. Že by nervy? Co ho tak stresuje?

„Nechci o tom mluvit.“ Vlezl do postele a ona ho vzala kolem pasu.

„Brendane, to není normální. Oba víme, co se v tom lese stalo. Proč tu zatracenou loutku necháváš mluvit takhle? Co se děje?“

Zvedl ruku a zhasl světlo. Ve tmě se bůhvíproč nikdy nemilovali. Odhadovala, že Gilly to asi měla ráda se zhasnutými světly, a tohle byla jedna ze změn, kterou Brendan ve svém životě udělal. Nová žena, nový dům, nová dobrodružství v ložnici. Byl tak vynalézavý, než se objevilo Pískle!

„Dobrou noc.“

„Brendane, musíme si o tom promluvit.“

Vymanil se z jejího sevření, ale neodpověděl.

„Brendane.“

Ticho. Třásl se? A jestli ano, proč?

„*Pojedme do lesa.*“

Adele se probudila brzy ráno a v hlavě jí zněl hlas Písklete. Obvykle měla dobré spaní. I po Joshově smrti se jí dařilo spát šest nebo sedm hodin v kuse.

Les pro Brendana znamenal jedinou věc. Mezi duby a jedlemi nedaleko chaty Gillyina milence se nacházelo odpočívadlo, kde ti dva zaparkovali auto a otrávil se výfukovými plyny.

Brendan chrápal. Spánek spravedlivých? Adele si o tom dovolila pochybovat. V té tlusté obálce dával Finucaneovi peníze, a pokud ano, za co mu platil? Přišel čas zvážit možnost, na kterou se bála být jen pomyslet. Předpokládejme, že Finucane nebyl v Dublinu, ale tajně se vrátil do Anglie a z Brendanova pověření Gilly i toho chlapa zabil. Finucane by dokázal zabít, ale je jisté, že Brendan nikoli? Ne, ten okouzující uzavřený muž, do kterého se zamilovala, by toho schopen nebyl.

Měl k tomu však dva silné motivy. Co když ho chamtivost a žárlivost dohnaly k něčemu strašnému – nebo spíš k tomu, aby na to najal Finucanea, a teď ho trápí svědomí? To by vysvětlovalo jeho posedlost dvěma mrtvými v autě plném zplodin a také naléhání Písklete:

„*Pojedme do lesa.*“

Ne! Tahle teorie měla slabinu. Spadl jí kámen ze srdce. Finucane byl mnohem protřelejší než Brendan. Pokud by se uvolil, že za peníze zabije dva lidi, vyžadoval by platbu předem. Nebo alespoň polovinu domluvené částky a druhou po splnění úkolu. Těžko si představit, že by na své peníze čekal doteď. Brendan mu tudíž za odvedené služby platit nemohl. Třeba v té obálce bylo něco jiného, třeba...

Pak jí hlavou bleskla další myšlenka, a přestože byla zachumlaná pod tlustou dekou, bezděčně se roztrásla.

Co když chtěl, aby pro něj Finucane vykonal jinou práci?

„Kde je Pískle?“ zeptal se Brendan druhý den ráno.

Snídali v nádherné nové kuchyni. Panoramatickými okny Adele sledovala, jak se na dlažbu před domem snášejí sněhové vločky a hned zase tají.

„Dáš si ještě toast?“

„Slyšíš mě?“ Brendan se snažil držet emoce na uzdě, přesto zvýšil hlas. „Co jsi udělala s Pískletem?“

„*To bys rád věděl, co?*“

Zdařilá imitace, i když to Adele řekla sama. Její rty se ani nepohnuly, měla ale pocit, že provokativní zlomyslný tón Písklete zachytila celkem věrně.

Brendan sklouzl z vysoké stoličky a vykročil k ní. V očích mu zlostně jiskřilo, ramena měl strnulá napětím.

„Proboha, co jsi udělala?“

„*A jejda.*“

Adele se uprostřed noci vykradla z postele, vzala Pískle ze sousedního pokoje a schovala ho do koše na prádlo v komoře. Nejradši by tu zatracenou loutku vyhodila do popelnice, nebo dokonce do potoka, ale nakonec zachovala klid a odolala nutkání zbavit se Písklete navždycky.

A to přemáhání stálo za to. Pohled do Brendanových očí jí prozradil krutou pravdu.

Na Pískleti mu záleželo víc než na ní.

O týden později seděla Adele v restauraci s kolegy ze školy, kde pracovala, a jedla nadívaného krocana, když ji číšník diskrétně požádal, aby ho doprovodila do kanceláře vedoucího. Tam našla mladou policistku se smutnými očima a uhrovitým obličejem.

„Paní Kaneová?“

„Ano, o co jde?“

„Je mi velice líto, že vás ruším od vánoční tabule. Posadte se, prosím.“

Vedoucí restaurace jí s výrazem plným obav přisunul židli.

„Co se stalo?“

„Bohužel mám pro vás špatnou zprávu.“

Adele počítala pupínky na ženiných tvářích. Nic neřekla.

„Jde o vašeho manžela. Musím vám s lítostí sdělit, že se stal obětí dopravní nehody.“

„Panebože. Je zraněný?“

Policistka sklonila hlavu. „Bohužel zemřel.“

Adele vydala kňučivý zvuk plný utrpení.

„Přijměte mou upřímnou soustrast, paní Kaneová.“

„Co... co se proboha stalo?“

„Byl sražen motorovým vozidlem, když vyšel z restaurace.“

Adele jen zoufale zírala. „Ano, říkal mi, že se mám v klidu bavit s přáteli a on si zatím skočí na pivo.“

Policistka si odkašlala. „Musím vám sdělit, že řidič nezastavil. Máme podezření, že byl pod vlivem alkoholu. Očití svědkové vypověděli, že auto před srážkou s vaším mužem změnilo

směr a pak rychle odjelo. Řidič musel vědět, že někoho přejel. To je tím ročním obdobím. O Vánocích lidé pijí přes míru. Je to strašně nezodpovědné.“

„Hezké hnízdečko,“ pronesl Finucane uznale, když se o pár večerů později rozhlížel po obývacím pokoji. „Tady se nešetřilo.“

Role truchlící vdovy už Adele nudila. Položila skleničku na konferenční stůl, sedla si na pohovku a skopla boty z nohou. „Vždycky jen to nejlepší, to bylo Brendanovo heslo. Měl peníze a nevadilo mu je utrácet.“

Finucane o Brendanovi utrousil něco nehezkého.

„Předpokládám, že se budeme bavit o tvém honoráři,“ řekla Adele.

Finucane se na ni usmál. „Ty už jsi mi přece v hotelu zaplatila v naturáliích. Víš, já nejsem žádná tupá námezdní síla. Můžeme se spolu dohodnout.“

Adele se uchichtla a pozvedla sklenku. „To mi vyhovuje, zlato. Takže na vzájemně výhodné dohody.“

Finucane polkl trochu vína a přejel prsty po cihlovém komíně. „Proč ne,“ řekl se záměrným dvojsmyslem.

„Chci vědět, jak to bylo s Gilly.“

Přiložil si ke rtům tlustý prst. „Na nic se mě neptej a já už ti neřeknu žádnou lež.“

„No tak, Gede. Umírám touhou dozvědět se brutální podrobnosti. Jak jsi to udělal?“

Zasmál se. „Ty jsi fakt číslo.“

„Já vím. Ukoj moji zvědavost, a pak tu lahev můžeme dopít nahoře.“

Teatrální povzdech. „Ach, vy ženy.“

„Nedá se s námi žít, ale bez nás taky ne?“

Široký úsměv. Nebyl hezký, Brendanovi se v tomhle ohledu nemohl rovnat, ale čísel z něj jakýsi drsný půvab, který ji přitahoval.

„Dobře, jestli to chceš fakt vědět... Když byl Brendan pryč, Gilly měla dům sama pro sebe. Ten její borec, Hodgkinson, nechal manželku v nemocnici a spěchal za ní. Trochu popili, něco vyhulili a pak šli do postele. A já jsem čekal na příležitost.“

„Pokračuj.“ Očividně ho těšilo, že má publikum. Trochu jí připomínal Brendana s Pískletem.

„Vzal jsem Brendanovu zahradní hadici a s pomocí dětské lahvičky, kterou on přeřízl napůl, ji nasadil na výfuk Gillyina kombíku. V chirurgických rukavicích jsem pak hadici protáhl garáží i komorou a dírou v dřevěné podlaze ji vystrčil nahoru přímo pod postel. Jakmile jsem nastartoval motor, vyběhl jsem do patra. Oba dva tvrdě spali. Přetáhl jsem Hodgkinsonovi deku přes nos a pusy, na půl minuty jsem ji přitlačil, pak jsem mu pravou rukou šoupl hadici do ksichtu a nechal ji tam, dokud nebylo po něm. Totéž jsem provedl s Gilly. Byla úplně na hadry a skoro se nebránila. Ale i kdyby byla čilá jako rybička, stejně by na to neměla sílu. Byla to drobná, křehká ženská. Ale kozy měla, to se musí nechat.“

„Já mám hezčí.“

„To víš, že jo, kotě, tobě se žádná nevyrovná.“

Provokativně si olízla rty. „To si piš.“

„No nic, pak jsem oba odtáhl k autu, dal je do kufru a hlavu jim přikryl dekou. Nezapomněl jsem naložit ani skládací kolo. Potom jsem odjel do lesa, kde jsem Hodgkinsona naaranžoval na sedadlo řidiče. Gilly zůstala v kufru. Rozházal jsem kolem ní pár rodinných fotek, které mi dal Brendan, nasadil jí sluchátka a zapnul iPod, aby to vypadalo, že před smrtí poslouchala oblíbené písničky od Leonarda Cohena. Nakonec jsem nasadil na

výfuk dlouhou hadicí od vysavače, druhý konec jsem strčil do kufru a otočil klíčkem v zapalování. Když bylo všechno nachystané, vytáhl jsem kolo a odjel.

Měli jsme i trochu štěstí. Hodgkinson řekl ošetřovatelce své ženy, že se s jejím stavem nedokáže vyrovnat. Myslela si, že uvažuje o sebevraždě. A detektiv, který tu věc vyšetřoval, mi něco dlužil. Pár kriminalistů bylo uvedeno v omyl. Nic se nedalo dokázat.“

Adele zatleskala. „Úžasně!“

Pohládl ji po nahé šíji. „Jo, to jsem já. Pan Úžasný.“

„A to ti nevadí..., že jsi zabil dva lidi?“

Vydechl. „Byla to práce. Člověk nemůže být sentimentální.“

„Jako Brendan. Toho svědomí hryzalo.“

„Ale ne zas tolik, aby tě nechtěl odklidit z cesty, kotě. Naštěstí sis to uvědomila a zavolala mi.“

„A tys byl naštěstí ochotný přeběhnout na druhou stranu.“

Ostrý smích. „Vítěz byl dopředu jasný. Vždycky ses mi líbila, Adele, to přece víš.“

„Tuším,“ sladce se usmála.

„Brendan si nevážil toho, co má.“

„To máš pravdu.“ Adele prohrábla Finucaneovi vlasy. „Neříkal něco o tom... novém vztahu?“

„Ne, dělal kolem toho tajnosti. Ale ať se scházel, s kým chtěl, na tebe ta ženská určitě neměla.“

Adele si vybavila zvláštní oči a červené rty Písklete.

„Souhlas.“

Když mu vklouzla rukou mezi nohy, Finucane zavřel oči.

„Gede, jsi to ty?“

Finucane se prudce posadil, celý zpocený.

„Co to bylo?“

Adele se od něj s úlekem odsunula. „Nějaký hlas... znělo to jako... ne, to není možné,“ zajíkala se.

„To má být fór?“ Finucane znovu zaklel. „Chceš říct, že Brendan vstal z mrtvých?“

„Myslím, že ten hlas vycházel zvenku.“ Adele ukázala na posuvné dveře. Když přišli do obývacího pokoje, nezatáhli závěsy. Venku panovala černá noc. Na nebi nebyla vidět ani jedna hvězda.

Finucane vyskočil. „Nějaká švině nás šmíruje? Toho bude litovat.“

„Gede, buď opatrný!“

„Neměj obavy.“ Vytáhl z kapsy menší nůž. „Se mnou si nikdo zahrávat nebude.“

„Myslím, že jsem nezamkla,“ zašeptala. „Mohl by... vejít dovnitř.“

„Zhasni,“ sykl Finucane.

Adele se s prstem na vypínači zeptala: „Co chceš dělat?“

„Co asi?“

Poslední, co před zhasnutím světla viděla, byl odlesk čepele v jeho ruce. Slyšela, jak bere za madlo posuvných dveří a vychází ven. O chvíli později se ozval výkřik.

„A jeжда!“

Prostě se tomu neubráníla. Znovu rozsvítila, vykročila k otevřeným dveřím a podívala se na beton v pětimetrové hloubce. Z Finucanea zbyla hromádka polámaných kostí. Raději se přesvědčí, že je opravdu mrtvý, než ohlásí na policii lupiče, který ji ohrožoval nožem a pak se zabil pádem z výšky, nevěděl totiž, že posuvné dveře vedou na neexistující balkon. Adele neponechávala nic náhodě.

Když o pět minut později zavolala na číslo 999, vyšla do patra a zamířila do pokoje pro hosty. Pískle leželo na posteli

a civělo na ni. Adele si řekla, že dnes večer alespoň mohla uplatnit své břichomluvecké schopnosti. Zbývalo udělat poslední věc. Spatřila v očích loutky strach? Bylo by to na místě.

Utrhla Pískleti hlavu a pak i všechny údy.

Ano, bylo to dětinské, ale přinášelo jí to podivné uspokojení. Při čekání na policii necítila vůbec žádné výčitky svědomí. Nikdy ji netrápilo, že Joshe shodila z lodi, když jí oznámil, že se s ní rozvede. Ani Brendan s Finucanem jí proto nestáli za jedinou slzu, natožpak to děsné, odporné Pískle.

Vinu přenechala mrtvému manželovi a jeho rozdrásanému svědomí.

Col Bury

PĚSTI OSUDU

Přišel čas. Byli připravení. Bill se ve skromném obývacím obecního půdomku z červených cihel pro uklidnění zhluboka nadechl a zadíval se do těch nevinných očí.

„Děti, předem se omlouvám, že budu mluvit sprostě, ale chci, abyste věděly, jak to všechno bylo,“ řekl, sklonil hlavu a začal popisovat události dne, kdy Manchester zachvátilo zlo...

Neblaze proslulý manchesterský déšť překvapivě ustoupil tolik vzácnému slunci. Existovaly lepší kratochvíle než být celý den zavřený v Beetham Tower, nejvyšším mrakodrapu ve Spojeném království mimo Londýn.

Obchodní konference měla začít v devět ráno, ale Steve byl Steve, a tak dorazil na místo o půl hodiny dřív. Byl už sice v civilu, pořád však v sobě měl disciplínu a vážnost, které si osvojil během vojenské kariéry. Tento fakt jasně dokládala jeho dočvilnost i vždycky dokonale čisté boty, které nosil tak nablýskané, že jste si v nich mohli kontrolovat účes.

Konferenční sál hotelu Hilton ve dvacátém prvním patře, tedy v necelé polovině výškové stavby, se zaplňoval lidmi a panoval tam čím dál větší šum. Steve si kapesníkem otřel pot z čela a vykročil k velkým oknům, aby se rozhlédl po okolí.

Všiml si mohutného Asiata oblečeného v prošivané bundě, který se posadil do první řady. V první chvíli v něm hrklo: *Proč by si někdo bral na sebe tlustou zimní bundu, když je venku tak teplo?* Hned však tu myšlenku zaplašil a v duchu se usmál. Ze služby v armádě byl paranoidní.

S úžasem se kochal panoramatickým výhledem na půlku rozlehlého Manchesteru přezdívaného „hlavní město severu“. S luxusním mrakodrapem ostře kontrastovaly shluky ponurých paneláků na obzoru, kde bylo stejně snadné sehnat drogy jako si v krámě na rohu koupit chleba. Zadíval se na „Sedm sester“, menší sídliště z vysokých věžáků v Old Trafford, odkud se Stevovi podařilo nějakým zázrakem uniknout, a matně rozeznával i střechu tátovy staré hospody, ve které dneska místo piva frčel heroin. Okolní ulice vedly k nechvalně známé čtvrti Moss Side, kde běžně docházelo k přestřelkám, kvůli nimž média dala městu nešťastné přízvisko: „Zbraňchester“.

Zdejší pulzující hudební scéna, která vycházela z kapel jako The Smiths, Happy Mondays, Stone Roses a v poslední době také Oasis, zase dala vzniknout jiné přezdívce: „Magorchester“. Steve si vzpomínal, jak trsal na tanečním parketu vyhlášeného klubu Hacienda, nadopovaný amfetaminy. Šťastné doby... To však už dávno překryly nesmazatelné obrazy jeho kamarádů, kteří v Kábulu vyletěli do vzduchu. Každý den ho přepadaly bodavé výčitky, že on na rozdíl od nich přežil.

Pod ním se centrem města hemžily tečky nakupujících lidí a aut o velikosti krabiček od sirek dokládajících, že řada spořádaných občanů města si šla po své práci. Díval se dál. Manches-

terský lodní kanál a řeka Irwell byly jako tepny vedoucí do srdce města, dálniční síť představovala žíly a množství železničních kolejí kapiláry. Krví byli samotní obyvatelé Manchesteru, díky nimž město kypělo životem. Stačilo však, aby neznalý turista omylem zabloudil na periferii, a jeho zkušenostem s takzvaně „přátelským“ městem by nejspíš nasadil korunu pobyt na místní služebně, kde by policajtům hodinu popisoval, jak ho zbili a okradli.

V okolí mrakodrapu se nacházel bezpočet starých cihlových skladišť, která tu vyrostla ještě v dobách, kdy město bývalo světovou textilní velmocí. Teď byly přestavěné na značkové prodejny, kavárny a byty – neušla tomu ani Stevova milovaná Hacienda, kde před dávnými lety potkal Lucy. Jedině ona a děti ho dneska držely nad vodou. Byli jedinou protilátkou na obrazy kamarádů rozervaných na kusy, které ho někdy přiváděly na pokraj sebevraždy.

Steve si přejel rukou po silně zjizveném krku, který mu neustále připomínal den, kdy se vyplazil z hořícího tanku... opustil své druhy... křičel...

Snažil se ty neodbytné výkřiky setřást. Nepřekvapilo ho, že na něj žena vedle civí. Mlhavě ji poznával: bylo jí kolem čtyřiceti, měla na sobě kostým s proužkem a na tváři víc make-upu než cirkusový klaun. Rychle odvrátila pohled a dělala, že se dívá z okna. Steve si s tím nelámал hlavu. Už léta byl zvyklý, že na něj lidé zírají, dokonce mu s oblibou přezdívali „Krocání krk“. Podíval se, kam žena stočila pohled.

Venku se vyjímal obří billboard s jednou půlkou rudou a druhou modrou, který zval na zápas mezi United a City a ztělesňoval zdejší pobláznění fotbalem. V den derby bohužel rudá a modrá často představovaly krev a modřiny, zvláště večer po utkání, kdy se bujarost podpořená pivem zvrhla v násilí.

Jeho pozornost upoutala tramvaj, která se slabým drnčením projížděla po mostě vlevo od něj, zastavila na stanici Deansgate a vyhrnula se z ní spousta drobných postaviček, které se hned rozprchly jako mravenci. To ho vrátilo do reality.

Všichni v konferenčním sále měli formální oblečení a drželi se svých desek, aktovek či kabelek. Skupinku po jeho levici výhled také zaujal a dohadovala se, jestli v dálce na pozadí šmolkově modré oblohy uvidí Blackpoolskou věž. Jeden chytrák s falešným opálením a značkovým oblekem překvapil pár kolegů tvrzením, že z jejího vrcholu je vidět observatoř Jodrell Bank, a dokonce i národní park Snowdonia ve Walesu!

Tou dobou už všichni soupeřili o nejlepší sedadla – hlavně ne moc vpředu, aby na vás nebylo vidět, takhle to na prodejních školeních dneska chodilo. Steve však před problémy neuhýbal nikdy, a tak už si přehodil sako přes židli uprostřed první řady.

Zatímco ostatní zaujímali místa, Steve se rozhlédl po známé tváři, pak se podíval na hodinky a zavrtěl hlavou. *Jako obvykle má zpoždění – typické!* Vrátil se na své místo v první řadě a všiml si, že mohutný chlap v prošíváné bundě ve skutečnosti sedí na židli vedle něj.

Steve znovu potlačil znepokojivý pocit a začal listovat jednou z brožurek, které ležely na všech sedačkách. Hotelu Hilton zjevně patřilo prvních třiadvacet podlaží s dvě stě osmdesáti pěti pokoji, restaurací, a dokonce i bazénem. O patro výš se nacházel jediný „nebeský bar“ v Manchesteru, a odsud až do nejvyššího čtyřicátého sedmého patra bylo dvě stě devatenáct soukromých bytů a šestnáct střešních apartmánů, což z Beetham Tower činilo nejvyšší obytnou budovu v Evropě.

Pak třeskl výstřel, který všechno změnil.

Lidé ječeli, někteří padli na podlahu, jiní zkoprněli a vyděšeně zírali. Steve se sehnul, otočil se a spatřil hubeného chlapa

s olivovou pletí, který běžel do čela sálu a přitom mával revolverem. Křivil obličej a tvářil se dost našťavaně. Steve si všiml členky se znakem Pákistánu a jeho vnitřní neklid ještě vzrostl. Okolní křik v něm vyvolal nežádoucí vzpomínky, ale on je znovu zahnal. *Teď ne!*

Steve doufal, že jde jen o troufalou hromadnou loupež, ale sám o tom pochyboval. *Proč ta členka?* uvažoval.

O několik vteřin později si mohutný chlap vedle něj uvázal kolem hlavy podobnou členku a shodil ze sebe teplou bundu. Dav zalapal po dechu jako jeden muž. Hromotluk se šiléným pohledem v očích zvedl zatatou pěst s tlačítkem rozbušky připojené dráty k množství trhavin připevněných ke statnému tělu pomocí... *sebevražedné vesty.*

IED... improvizované výbušné zařízení... pravděpodobně nepřechované kuličkovými ložisky, hřebíky a vruty pro maximální ničivý účinek při odpálení...

Steve si vzpomněl na 11. září.

Ze vzdálenosti dvou metrů pozoroval čiré šílenství ve vykulených očích sebevražedného atentátníka i pot, který mu kapal z obočí. Sklonil hlavu a představil si Lucy s dětmi, zatímco útočník začal lámanou angličtinou štěkat rozkazy.

„Podat mobily na konec. Kdo někam volat, já zabít.“

Byl to neskutečný výjev. Lidé poslušně plnili rozkazy, ale bezděčně vzlyky a vyjeknutí agresora znovu rozběsnily.

„Vy držet hubu, kurva! Ani ceknout. Telefony hned!“ zařval a namířil zbraň na šokovaný dav.

Steve vytáhl z kapsy kalhot nokii a chystal se ji podat hezké dívce, které nebylo víc než dvacet. Všiml si, že se jí třesou ruce, je bledá jako stěna a v slzavých očích má úpěnlivý pohled. Když jí telefon podával, jemně jí stiskl ruku a povzbudivě se na ni podíval, aby ji uklidnil.

Pak se hryzl do rtu. Po levici totiž zaznamenal nepatrný pohyb a všiml si ženy, která na něj předtím civěla. Teď se hrbila a dělala něco s mobilem – nejspíš volala na policii.

Chyba.

„Ne, ne... ty svi-ně!“ zaječel pistolník a prohnal se kolem Steva. Bez váhání vypálil dvě střely. První zasáhla okno, které hlasitě prasklo, druhá ženu přímo do čela. Oběť odlétla dozadu a pak se bezvládně zhroutila na sedadlo. Šokovaní obchodní zástupci kolem ní dostali červenou sprchu, i Steve ucítil jemný postřík na šíji. Přejel si po ní rukou, pak se podíval a uviděl na dlani rudé šmouhy. Zataľ pěst a snažil se ovládnout instinkty. Dívka vpravo od něj si zakrývala obličej, aby se odřízla od okolního šilenství, a zajíkávě vzlykala.

Steve za sebou uslyšel tiché mumlání, krátce se otočil a spatřil plešatého chlápka s brýlemi a smutnýma zarudlýma očima. Ucítil nepříjemný zápach a uvědomil si, že dotyčný se pomočil.

Muž zoufale zašeptal: „Prosím... ne... mám děti... potřebuji mě...“ Vousatý muž vedle něj se od zápachu odsunul, v očích směsici děsu a zmatku.

Výkřiky a pláč zezadu dál sílily. Nechtěné vzpomínky, které Steva přepadly, mu najednou dodávaly zvláštní sílu.

Třicátník se sportovní postavou se snažil prchnout k předním dveřím. Pistolník ho s úšklebkem střelil do zad. Muž se skácel s roztaženýma rukama na plyšový koberec jako odhozená hadrová panenka.

„Vy přestat! Kurva, slyšet mě?“ vyštěkl útočník.

Nikdo se ani nepohnul a v sále až na občasný pláč zavládlo ticho. *Přemýšlej!* Steve se v příkrčení dál pokradmu rozhlížel. *Ještě ne.*

Sebevražedný atentátník vypadal hodně nervózně a po obličejí se mu řinul pot. Jeho zvednutá pěst s palcem na rozbušce se začala třást.

Pistolník naházel všechny mobily na hromadu; jeden z nich nepřestával trylkovat, majitel ho zřejmě nestačil vypnout. Chlap vyšel po třech schodech na pódium a spustil.

„Poslouchat... vy nevěřící psi!“ zahřímal, pak se odmlčel a odplivl si do davu.

Jeho řeč narušovalo vyzvánění „It's a Beautiful Day“ od skupiny U2, a tak ztratil nervy a vypálil do hromady telefonů další rány. Lidé sebou vyděšeně škubali a nadsakovali na sedačkách. Melodie vzpurně vyhrávala dál a skončila, až když sama uznala za vhodné.

Steve se nenápadně posouval bokem, pokud možno nehýbal hlavou, stácel oči oběma stranami a snažil se co nejlépe zmapovat situaci v sále. Nakonec se mu podařilo vzadu spatřit člověka, po kterém už předtím pátral. Dobře se znali, a tak si vyměnili krátký, ale výmluvný pohled a neznatelně na sebe kývli.

Nedbal na teroristovy žvásty a opatrně vytáhl z peněženky fotku svých dětí. Zadíval se na ni a pak ji políbil. V očích se mu hromadily slzy a bolelo ho srdce.

Mezi útržky řeči o odplatě, džihádu, ráji a bezvěrcích se Steve v duchu vrátil do Kábulu... *Šílený pes Maguire... Johnny Bartlett... Davy McPherson...* a pak najednou vyskočil ze sedadla a vyrazil dopředu jako rozzuřený býk.

Pěst jeho pravé ruky dopadla na nos sebevražděného atentátníka, který zlomila a rozmačkala jako rajče. Steve však pokračoval v akci a chytil vrávorajícího chlapa za zápěstí. Pistolník začal nadávat a šátrat v kapsách po nábojích, aby si dobil zbraň, ale Steve mu nevěnoval pozornost. Klopýtal s atentátníkem k oknům, drát rozbušky se pohupoval mezi nimi. Kakofonie výkřiků znějících sálem i jeho hlavou ho poháněla dál.

Zápasil s mužem tváří v tvář dva metry od oken. Cítil jeho sílu, ale také pach jeho potu a chuť krve, ze kterých se mu

dělalo špatně. Adrenalin a odhodlání mu však dodávaly energii, díky níž dostrkal chlapa s vestou až ke sklu, kde mu dal silnou hlavičku.

Na chvíli se od sebe oddělili a atentátník se chopil rozbušky. Steve se na něj vrhl a strčil ho do prasklého okna, které se pod jeho vahou roztránilo. Obří střepy se zřítily z výšky dolů, chlap padl dozadu a ocitl se ve vzduchoprázdnu.

Čas jako by se na chvíli zastavil... pak se pomalu rozběhl... a Steve cítil, jak sám padá...

... vítr mu hlasitě svištěl v uších... vzdálené výkřiky... krásná modrá obloha, která mu dělala kotrmelce před očima a střídala se s rychle se blížícími ulicemi... atentátník letěl vzduchem hned pod Stevem, tvář obrácenou k nebi... záblesk zlého úsměvu... ohlušující rána, která navždy utišila ty protivné výkřiky...

Bill si prohrábl rukou řídnuoucí šedivé vlasy a zadíval se do oček, která statečně vzdorovala slzám.

„A to je všechno, děti.“

Zamyšlené přikyvování.

„Toho dne zemřelo dvaadvacet lidí, většinou ti, co nakupovali dole na ulici. Nebýt vašeho tatínka, mohlo být obětí *dva tisíce*... dvacet dva.“

Jako první slabým zajímavým hláskem promluvila Holly. „Takže... můj tatínek... byl hrdina, strejdo Bille?“

„Ano, broučku. Tvůj tatínek... *JE*... a vždycky bude... hrdina.“

Holly strýčka pevně objala a položila hlavu na jeho velké břicho.

Jako druhý se osmělil Jake, ale nejdřív si odkašlal a polkl. „Ale... co se stalo s tím pistolníkem, strejdo?“

„Ten revolver měl jenom šest nábojů, chlapče. A to věděl i tvůj táta.“

Bill se usmál a zvedl svou velkou pěst.

Barbara Nadel

NAIN ROUGE

Když to Ritchie zahlédl poprvé, byl zrovna jako dělo. Šouralo se to Seldenem směrem k Woodwardově třídě, něco to blábolilo, smálo se a nervózně si proplétalo drobné prstíky. Ritchie si nejdřív myslel, že má vidiny. Už dávno nepil, maximálně si občas dal nějakou tu láhev budweiseru, ale rozhodně ne devět – nebo snad třináct? – velkých panáků vodky. Jeho tělo zjevně protestovalo proti násilí, kterého se na něm dopustil, ale Ritchie na to nedbal a říkal si: „Jen si s tím porad, svině.“ Jestli se jeho tělu nelíbí, že do něj nalil tolik chlastu, je to jeho problém. Měl úplně jiné starosti než si lámat hlavu, jestli jeho vnitřnosti snáší kořalku nebo jestli mu kornatější tepny, když si dá cigáro. Teď viděl to zatracené Nain Rouge, což mohlo znamenat jediné: definitivně mu hráblo.

Přes různé rány osudu, které Detroit postihly, se Ritchie Carbone vždycky nějak protloukl a udržel svůj podnik při životě. Je to skromné živobytí. *Bylo* to skromné živobytí. Bistro Coney Dog na Druhé avenue. Detroitané své Coney hot dogy milovali. Co na nich bylo špatného? Nic! Co na tom, že se

během let ze čtvrti Cass Corridor odstěhovala spousta lidí? Co na tom, že k tomu měli důvod, hlavně násilnosti spojené s drogami a gangy? To je prostě Detroit! Drsné město, drsní lidé.

Ritchie ovšem taky moc dobře věděl, že všechno má meze. Když jeden sráč, co si říkal „Da Man“, střelil starého Freddieho rovnou do hlavy, Ritchie to zabalil. Šlus, tečka, finito. Už žádná bistro na Druhé avenúe, zato hromada problémů s tím, jak na pracáku vysvětlit, proč ze sebe dobrovolně udělal nezaměstnaného. A aby toho nebylo málo, teď se na něj zpod pouliční lampy směje nějaká blbá imaginární příšerka. Instinktivně si zakryl obličej rukou, aby ho nepoznala. Ale nejspíš už bylo pozdě.

Ze všech šmejdů, které Detroit musel během staletí přetrpět, byl Nain Rouge neboli Červený trpaslík asi nejhorší. Jasně, šlo jen o legendu, ale tradovala se už hodně, hodně dlouho. Říkalo se, že malé stvoření připomínající dítě s hnědým kožichem, červenými holínkami, žhnoucímá očima a zkaženými zuby v roce 1701 zaútočilo na zakladatele Detroitu, jímž byl Antoine de la Mothe Cadillac. Záhy to se zámožným francouzským obchodníkem začalo jít z kopce a už nikdy se z toho nevzpamatoval. Srážka s Nainem údajně Cadillakem otrásla do morku kostí. Na druhou stranu Nain Rouge byl postavou, kterou musel znát ze své rodné země. Tenhle skřítek se často vyskytoval ve folklóru, bájích a legendách Normandie. Ritchie Carbone o něm věděl z pravidelného Pochodu Nain Rouge, starého detroitského zvyku obnoveného v roce 2010.

Jako první ho na něj upozornil jeho kámoš Pilka. Tenkrát Pilka pracoval u Fordu, teď si vydělával prodejem mědi a dalších kovů, které sbíral v opuštěných budovách. Před necelým rokem nakráčel k Ritchiemu domů a řekl: „Slyšel jsi, že chtěj letos zakázat Nain?“

Ritchie se zamračil. Pamatoval si to přesně. „Cože? Myslíš ten pochod, kde se všichni převlíkají do srandovních kostýmů a snaží se nahnat do ohně nějakou věc, která ani neexistuje?“

„Přesně tak.“ Pilka si přinesl obvyklé menu: velký párek v rohlíku, hranolky a láhev třešňové limonády. „Hej, Ritchie, myslíš, že tohle je ta gentrifikace?“

Oživení starého pochodu *Marche du Nain Rouge* Ritchiemu opravdu zavánělo samoučelnou zábavou pro střední vrstvy. I když většina lidí, kteří měli peníze, se z města před lety odstěhovala, hezké staré domy jako Fyffes Place na rohu Adamsovy a Woodwardovy třídy postupně osidlovali příslušníci nové městské elity. Měli rádi staré zvyky, k nimž patřilo i jarní vyhánění Červeného trpaslíka. Říkalo se, že pokud se v neděli nejbližší jarní rovnodennosti podaří Naina vyhnat, městu se bude celý rok vyhýbat smůla. Bůh ví, že to potřebovalo jako sůl!

I když měl Ritchie Carbone otce z Itálie, on sám byl Detroitan jak poleno. Jeho matka Agnes se zajímala o historii rodu a dostala se až ke Cadillakovým krajanům z Francie. Rodina Blancových, ze které pocházela, skutečně ve městě žila už od těch dob. Když bylo Ritchiemu osmapadesát, zažil nepokoje roku 1967, a v dalších letech byl svědkem peripetií, jimiž si prošel zdejší automobilový průmysl. Viděl, jak město chátralo a měnilo se v ruiny, ale v poslední době i první drobné záblesky jeho obnovy. Věděl, že Detroit potřebuje veškerou možnou pomoc, a pokud má být její součástí vyhánění vymyšlené zlé postavy z ulic, proč ne. Ale to bylo předtím, než velkou část Druhé avenue ovládl ten sráč Da Man; než přiložil pistoli k Freddieho hlavě a stiskl spoušť, aniž by měl Ritchie vůbec šanci zvážít jeho nabídku „ochrany“.

Pořád si držel ruku před obličejem – aby Nainovi ukázal, že je nebezpečný, kdyby se snad jednou chtěl vrátit a pomstít

se mu – a na trpaslíka zařval: „Hej, ty! Vypadni z mýho města! Nemyslíš si, že už máme problémů dost?“

Ta malá bestie se jen zasmála, vycenila na něj zkažené zuby a pak odhopsala k Woodwardově třídě. Proč se za ní Ritchie Carbone rozhodl vydat, to v té době sám nevěděl. Jasně, měl hroznou zlost, jenže spíš na Da Mana, a ne na mytického trpaslíka. Ale to bylo stejně úplně fuk. Ritchie dopil panáka vodky do poslední kapky, pak vstal a rozběhl se.

Ten malý zmetek s neutuchajícím smíchem rychle dorazil k Woodwardově třídě a dal se doprava. Zdálo se, že míří zpátky do města. Ritchie se rozhodl, že to nedopustí, a hnal se za ním. Co na tom, že jde jen o pohádkového skřítko? Pokud by to mělo znamenat další ránu pro sužovaný Detroit, Ritchie mu dá takový výprask, že na to nikdy nezapomene. Muselo mu přeskočit, jinak by přece nechtěl mlátit postavičku, která ve skutečnosti ani neexistuje! Ale co mohl ztratit? O obchod přišel, žena ho opustila a ti pitomí gangsteři mu dokonce odpráskli i pitomýho psa, proboha!

Až na občasný autobus se vozy na Woodwardu daly rozdělit do dvou kategorií: staré plechovky, které pohromadě držela snad jedině rez, a parádní nablýskané bouráky gangsterů plné kouřových oken a zbraní, kde se za čelním sklem tu a tam mihl prsten posázený diamanty. Někoho jako Ritchie se tyhle věci absolutně netýkaly. Kamarádil se sice s feťáky Pilkou a Padourem, ale jinak byl vždycky rovný a umírněný člověk. Žít jako běloch ve většinově černošské čtvrti mu nikdy nevadilo. Vycházel s každým přesně jako v dobách, kdy Cass ještě býval bělošskou čtvrtí. Jeho máma, dej jí Bůh věčnou slávu, ho coby kluka nechávala dokonce nosit párky v rohlíku šlapkám postávajícím na Cass Avenue.

„Ty holky si musí vydělávat na živobytí jako všichni ostatní,“ říkávala Agnes Carboneová vždycky, když nachystala pro vládkyně noci tašku s jídlem. Bílé, černé, židovky, křesťanky, jí to bylo jedno. A nerozlišoval to ani Ritchie – dokud mu do života nevstoupil Da Man. Přišel v doprovodu ozbrojených kumpánů namachrovaně jako král, celý ověšený zlatem, a začal jejich „rozhovor“ tím, že Ritchieho nazval „bílým odpadem“. Ritchie to kvůli svým zákazníkům i sám kvůli sobě trpěl. Dokud Da Man nezastřelil Freddieho.

Nebylo přece nutné toho psa zabít! Byl starý, slepý a neměl páru, co se děje. Zákazníci s křikem utekli. Brzy potom se pakoval i Da Man se svojí partou, ale nejdřív Ritchiemu sdělili, že musí někde najít tisíc dolarů za týden, aby jim mohl platit za „ochranu“. Ritchie pak po gangsterech v zoufalství hodil všechny své hotdogy, chleba i hranolky. Všechno to přistálo na chodníku, nenávratně zničené, a jemu se chtělo najednou brečet. Kdy se z něj stal tak beznadějně zranitelný a nemohoucí dědek?

Nain začal přecházet Woodwardovu třídu, kličkoval mezi auty a přitom se hurónsky smál. Občas se zdálo, že do něj nějaký focus, hummer nebo jeep vrazí, ale on se střetu vždycky vyhnul a smál se dál. Jednou dokonce vylezl na kapotu parádního gangsterského bouráku a zaťukal pařáty na čelní sklo, ale pak zase sklouzl dolů a s chichotáním přistál na asfaltu. Auto si dál jelo svou cestou a jeho řidič si nejspíš vůbec nevšiml, že by mu hrozilo nebezpečí.

Ritchie vrávorál na gumových nohou po chodníku a hledal nějakou mezeru v dopravě. Kdyby přecházel ulici mimo přechod pro chodce v New Yorku, určitě by dostal pokutu, ale v Detroitu to bylo každému jedno. Vstoupil do široké vozovky ve chvíli, kdy už se blížil k bulváru Martina Luthera Kinga

mladšího. Nain, který už byl na druhé straně, mu posměšně ukázal prostředníček a Ritchie se v tu chvíli zařekl, že s ním skoncuje, ať existuje, nebo ne. Když nedokázal svou mužnost ve střetu s mladistvým gangsterem, vylije si zlost aspoň na tomhle zmetkovi!

Nain Rouge dál blábolil, poskakoval a hopsal ke staré středostavovské čtvrti Brush Park. Kdysi tam bydleli lékaři, právníci, manažeři automobilek a obchodníci s dřevem, dnes byl Brush Park ponurou pustinou plnou duchů, pohřebišťem starých vybydlených baráků a smutnou připomínkou životního stylu, který dávno skončil v propadlišti dějin. Ritchie si na to dobře vzpomínal. Na základce měl v Brush Parku kamaráda Rona Sachse, syna židovského advokáta. Jeho rodiče se v šedesátých letech odstěhovali a Ron šel nakonec na Harvard. Když o něm Ritchie slyšel naposledy, provozoval právnickou praxi v Los Angeles. Neměl se špatně.

Kousek opodál se Nain zastavil před pozůstatky gotického panského sídla ozářenými měsícem a zhluboka se předklonil. Pak si stáhl kalhoty a prdnul si. Taková sprostárna! Ritchiemu se prudce zvýšil tlak a v hlavě mu začalo tepat vztekem, opilostí a tělesnou námahou, na kterou nebyl zvyklý. Jeho otec zemřel v osmdesátých letech na mrtvici; musí si na sebe dávat pozor. Ale proč vlastně? Nain už se vyprděl a teď si to zase šinul ulicí, něco si brblal pod vousy a cenil své hnusné popraskané zuby.

Proč vlastně? pomyslel si Ritchie znovu. *Pro co dýchám, pro co existuju, pro co žiju?* Manželství mu zkrachovalo, ještě než prodal podnik. Jeho žena Maria měla prodávání párků už tak plné zuby, že v roce 2008 utekla s profesionálním hráčem pokeru. Podle všeho se s tím Ralphem zašili někde nedaleko Rena. Děti se s ní nestýkaly, ale Kathy s Frankem nejezdili moc čas-

to ani za Ritchiem, i když byl takzvaně „poškozenou stranou“. V Detroitu už nebydlel nikdo, nikdo si netroufal.

Starouš Pilka se nabídl, že mu od jednoho feťáka ze čtvrti Eastern Market sežene pěkně ostrého vlčáka, ale Ritchie to odmítl. Freddie nebyl hlídací pes, ale kamarád. Ritchie nechtěl mít doma zlou bestii, která by ho pak nechtěla pouštět z vlastního bytu.

Šel za Nainem až k John R Street, kde se zastavil a popadal dech. Z téhle části Brush Parku se stala dokonalá městská prérie. Nebylo tam nic. Žádné rozbořené domy, žádná zeleň – kromě trávy – a žádné jiné věci než odpadky. Lidé hlásili, že na podobných místech zahlédli skunky, dokonce i kojoty. Při pohledu na tu pustinu se Ritchie bezděčně zachvěl. Tohle byla čtvrť, kde si hrával jako kluk a kde si dával čaj s Ronem Sachsem a jeho rodiči v elegantní vilce s věžičkami. Všechno zmizelo. Rozhlédl se po Nainovi a viděl jen prázdno. Zdálo se, že ani tvor, který městu tradičně věštil zkázu, to nesnesl. Nebo si ten zlý zakrslík naopak myslel, že tady v Brush Parku už má splněno. Jeho konečným cílem bylo přece zničení Detroitu.

Od těch dob, co Cadillac město založil, předcházelo spatření Naina téměř každému neštěstí, které Detroit postihlo. Během nepokojů roku 1967 ho lidé zahlédli mnohokrát. Detroit sice přežil, ale změnil se. Černoši už toho měli dost, a tak vyjádřili svou zlost a vynutili si změnu. Ritchie jim celou dobu fandil. Tím víc ho proto zasáhlo, co mu provedl Da Man. Taky mu hned vmetl do očí: „*Tenhle bílej odpad byl vždycky na vaší straně!*“ ale Da Manovi a jeho kumpánům to bylo šumafuk.

Byl konec února, na obloze zářil chladný měsíc a jinovatka na zemi byla ztvrdlá skoro na led. Město sevřel holomráz, takže byla zima jako v morně, a všichni kromě beznadějných opilců, feťáků v posledním tažení, zkrátka těch největších zoufalců, byli

zalezlí někde ve squatech nebo drogových doupatech. Kolem nebylo ani živáčka a až na krev pulzující Ritchieho hlavou tam panovalo absolutní ticho. Až přijde březen, znovu nastane čas vyhánění Naina – pokud si to Ritchie s tím malým zmetkem nevyřídí dřív. Jenže on zmizel. Tedy ne že by tam snad předtím byl. Šlo jen o zvrátky jeho nemocné, unavené a zatrpklé mysli omámené vodkou. Nerozpadal se Detroit, alespoň zatím ne úplně, ale Ritchie Carbone. Neměl žádné úspory ani penzi, jeho jediným aktivem byl malý byt v pochybné čtvrti, takže se dalo říct, že je na dně. Ze sociálních dávek mohl leda živořit, ne žít. Jeho táta umřel, když mu bylo jen o dva roky víc než teď Ritchiemu, a byl na smrt připravený. Když starý Salvatore v šedesáti odešel na onen svět, jeho žena Agnes už byla skoro třicet let mrtvá. Ritchie si dodnes pamatoval, jak ji táta každý den oplakával.

Pak ho do hýždě píchlo cosi ostrého, a tak se otočil a viděl, že ho Nain bodá hnusnými prsty do zadku. Když se na něj podíval, skřet se vřeštivě zasmál a Ritchie vztekle zahřimal: „Jseš mrtvej, ty hajzle!“

Nain vystřelil jako raketa zpátky k Erskineově ulici a přitom si výskal, drmolil a mával ve vzduchu ohavnými chlupatými rukama. Náramně se bavil!

Ritchie Carbone za ním zadýchaně vlekl své těžké tělo a před očima se mu dělaly hvězdičky. Nemyslel na nic jiného než na krutou a krvavou pomstu. Do zadku ho nikdo píchat nebude! K tomu se nesnížil dokonce ani Da Man se svou partou, takže to rozhodně neprojde zpotvořené hříčce jeho podvědomí! Rozběhl se za tou věcí a chystal se ji následovat do zchátralého baráku, vtom si však uvědomil, kde se ocitl. Zastavil se. Svého času čněly ze starého domu Sachsových dvě věžičky, teď tam

byla jen jedna. Ale určitě šlo o místo, kde Ron a jeho rodiče bydleli. Ritchie si dal ruce na prsa, lapal po dechu a snažil se vzpamatovat ze šoku. Paní Sachsová o dům úzkostlivě pečovala! Co by asi řekla tomu, v jakém je teď stavu? Ritchie věděl, že by jí to zlomilo srdce, a neměl daleko k pláči. Paní Sachsová dělávala nepečený čokoládový dort, který chutnal tak báječně, že pokaždé, když ho jedl, slastně zavíral oči. Tenkrát byli ještě kluci a s Ronem se často bavili, co budou dělat, až vyrostou. Ritchie nechtěl prodávat párky v rohlíku u táty, chtěl se stát pilotem amerického letectva... Nebyl to jen obyčejný nesplněný sen, tu představu z něj doslova vytloukla nutnost, ekonomická krize a systematické ničení jeho města.

Ritchie zavyl jako raněný vlk a rozběhl se po vratkém schodišti k místu, kde kdysi bývaly vstupní dveře domu Sachsových. Najednou se však zarazil, protože přímo před ním stál Nain: kabonil se a plival, ale zároveň se na něj smál. Ritchie dostal hroznou chuť utrhnout mu tu jeho hnusnou palici, sáhnout mu do chřtánu a vyrvat mu z těla podlé srdce.

Skřet se ještě jednou zasmál, což už Ritchie nevydržel, skočil na něj a prsty i zuby se zaryl do jeho odporně rudé kůže.

Navzdory zimě se Ritchie v té strašidelné kostře starého Sachsovic domu vyspal líp než za celé měsíce ve vlastním bytě. Nain se samozřejmě bránil, odjakživa byl proslulý surovostí. Ritchie ovšem evidentně vyhrál, protože byl pořád naživu, i když ho bolelo celé tělo a ruce měl pokryté pavučinou drobných šrámů. Kupodivu nedostal mrtvici ani infarkt. Nainovo zabití na něj možná mělo zázračný ozdravný účinek.

Ale co vlastně myslel „Nainovým zabitím“? Teď, když byl střízlivý, už blouznění pominulo – a žádný Nain tudíž neexistoval, ne? Na hřbetech rukou měl pár řezných ran, ale ty si

nejspíš udělal, když se drápal do domu Sachsových. Těžko říct, jak mohl ten barák po tolika letech najít, navíc těžce pod parou. A pak mu to došlo: pronásledoval Naina. Ale to přece není možné, protože žádný Nain Rouge neexistuje. Je to jen lidová báchorka.

Ritchie vstal a ucítil, jak mu trouchnivá podlahová prkna praskají pod nohama. Pokud se nepletl, Sachsovi mívali sklep. Velice opatrně vykročil, až se ocitl na trochu pevnějším podkladu. Oddechl si, že tuhle zkoušku zvládl bez úhony, když vtom si pod troskami velkého arkýřového okna všiml jakéhosi otrhaného uzlíku. Byl celý červený, a i když Ritchie věděl, že to nemůže být Nain, protože Nain ve skutečnosti neexistuje, neodvážil se ho prozkoumat blíž.

Snad celé hodiny se pak snažil vymýšlet výmluvu, kterou by si zdůvodnil, proč se do toho ranečku nepodívat. Ale nešlo to. Na jednu stranu nechtěl vidět, co je uvnitř, a na druhou netoužil po ničem jiném. Pokud to byl Nain, veškeré jeho představy o realitě a světě, ve kterém žil, by vzaly za své. Ale pokud ne...

Co nejrychleji, aby si to snad ze strachu nerozmyslel, sáhl roztřesenou rukou dolů a rozhrnul látku. Když pak ruce zase zvedl, měl je pokryté vazkou tepennou krví. Jako ve zpomaleném filmu – tak mu to alespoň v tu chvíli připadalo – se z hadrů, jimiž byly ve skutečnosti roztrhané dívčí šaty, vynořila malá hlavička a skutálela se Ritchiemu k nohám. Dlouhé, husté a křiklavě zrzavé vlasy zakrývaly strašlivý pahýl jejího krku, jímž Ritchie v noci kroutil a kroutil tak dlouho, až mu povolil v rukou...

V uších mu znělo ohlušující hučení vlastní krve. Padl na kolena. Nebylo jí víc než sedm let! Drobné děcko, nejspíš dcerka nějakého sjetého feťáka, která si s ním hrála, škádlila ho, vydávala se za Nain Rouge a... Ale bylo to tak doopravdy, nebo před ním utíkala? Neměl tušení!

Nemohl si vzpomenout! Alespoň ne do detailů. Podíval se do její vyděšené tváře se skelnýma očima a z tepání v jeho hlavě se stala divoká, disharmonická kakofonie zvuků. Najednou si připadal hrozně slabý. Padl dopředu, zalehl to drobné tělíčko, škubal sebou a nebyl schopen slova. Později začalo sněžit, a tak je našli až více než za týden. Byl to tak strašlivý obraz, že se policisté po příjezdu na místo mohli jen dohadovat, co se tam vlastně stalo.

Když nastala jarní rovnodennost, v ulicích Detroitu se znovu konal Pochod Nain Rouge, jehož účastníkům se zase podařilo toho malého neřáda na další rok vyhnat z města. Každý viděl, jak figurína zlého trpaslíka shořela na velké vatře v Cass Parku, jen pár minut cesty od míst, kde bývalo Carboneovo staré bistro Coney Dog. Spousta flamendrů litovala, že ve čtvrti Cass Corridor už nezbyl jediný podnik, kde by se dal sehnat slušný párek v rohlíku. Ale všichni se nakonec shodli, že je to tak asi v pořádku. Proč by si měli v klidu dopřávat hot dogy, když právě někoho upálili. Co na tom, že šlo jen o figurínu vymyšlené postavy?

Amy Myers

RECEPT KRÁLE Z AVADHU

Tak tohle je tedy Oakhamské panství. Augustev Didier začínal litovat, že sem jezdil. Příprava banketu pro sice klidnou, ale prestižní svatbu se mu vůbec nehodila do plánu, a navíc ho na nádraží v Maidstone nečekal slíbený kočár. Musel proto pokračovat v cestě vozem taženým koňmi, vystoupit dost daleko od cíle a pak se v počasí, které bylo na anglické poměry mimořádně teplé, plahočit se zavazadly ještě skoro dva kilometry. Teď už alespoň dorazil k bráně panství s vidinou osvěžujícího bylinkového čaje a přípravy opulentní hostiny.

„Vy jste ten nový šéfkuchař?“ zeptal se ho dychtivý hlas.

Auguste byl zaujatý prohlížením palladiánské fasády sídla, a tak si nevšiml tuláka sedícího pod vysokou cihlovou stěnou vedle impozantní železné brány. Vypadal nejméně na šedesát a otrhané šaty mu volně visely na ramenou, jako by dřív míval podstatně mohutnější postavu. Z vrásčité tváře korunované sta-